

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

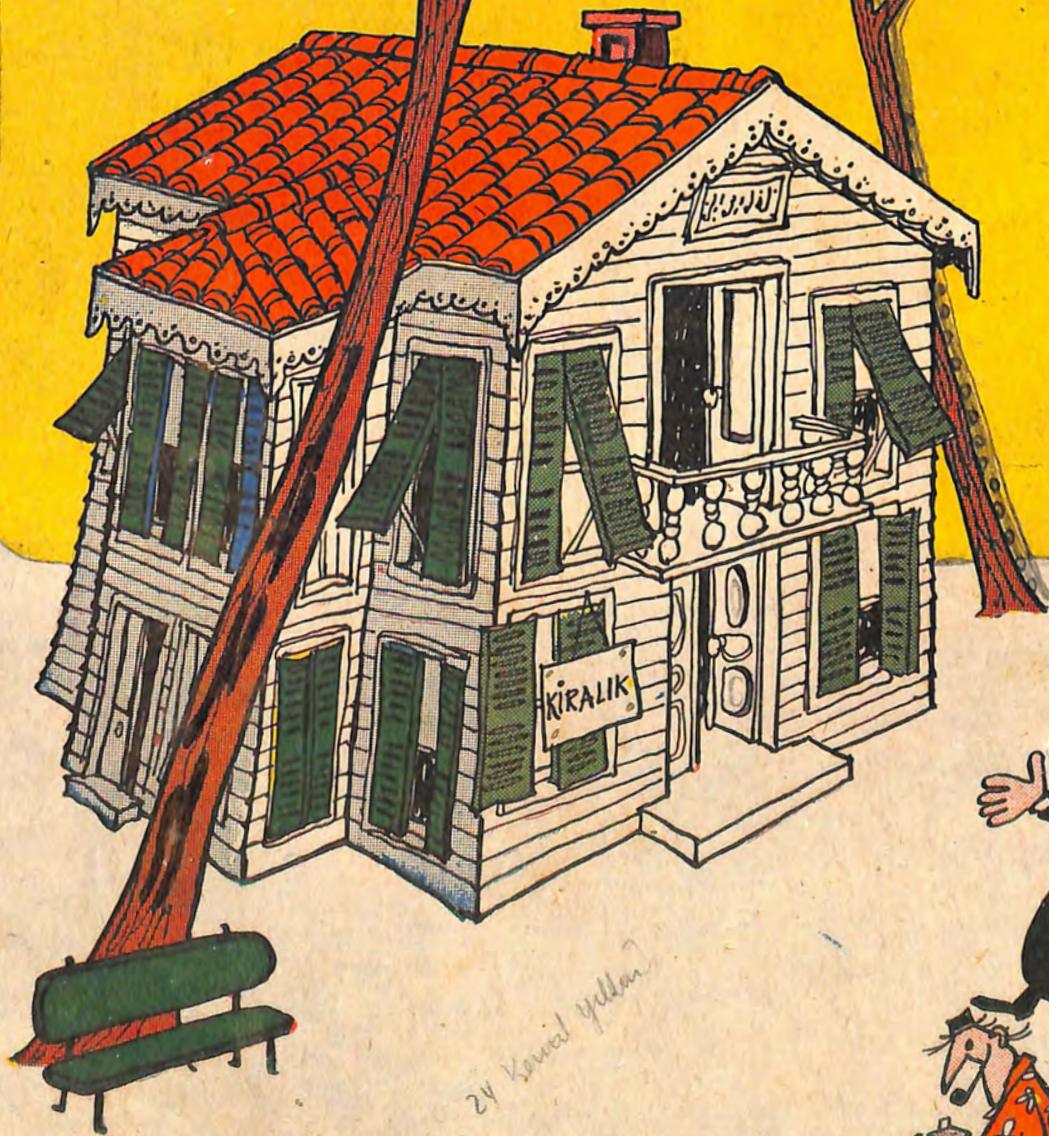
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Alhaka

Bir köşkün dört aylığına kırkbin
lira kira istediler - Milliyet -
Tercüman — İşte baylar, milletler arası kira
rekorunu kıran köşk!..

Derslerinden başka endişesi olmaması için...

...yarınını bugünden teminat
altına alınız. Türkiye İş Bankası'n-
da şahsınız, aileniz ve yakınla-
rınız için açtacağınız bir
İrathı Hesap kaydihayat şartıyla
600 liraya kadar AYLİK İRAT
veya 50.000 liraya kadar
SERMAYE kazandırır.

23 Ağustos çekilişinde

6

APARTMAN DAİRESİ
ÇOK ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ
cem'an 800.000 lira

TÜRKİYE

BANKASI

FAAL d - 454

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Akbaba

siyasi
mizah
gazetesi

SAMET AĞAOĞLU'NUN MAZİSİ

SİZİN de bir maziniz vardır Samet Bey. Meclis arkadaşlarınız ne düşünürler, bilmem. Ama ben, ne zaman sizi kürsüde görsem, gözlerimin önünde o mazi canlanır.

Nedir bu mazi?... Beraber hatırlamak, size de hazin bir saadet verecektir muhakkak.

Siz, kitaplar dolusu acılarınızı bir yana bırakınız, nadir bahtiyarlardansınız. Öyle bir evde doğdunuz, öyle bir evde büyüdüünüz ki, kulağınızda ninni sesinden, masal tekerlemesinden çok, politika çekişmeleri, bilgi çatışmaları, ideal kavgaları vardır. Babanız Ahmet Ağaoğlu, yalnız bir Üniversite Profesörü değil, yalnız bir politika başyazarı değil, Türkçülük idealinin bayrağını taşıyan sayılı milliyetçilerden biriydi de!

Evinizde, memleket aydınlarının toplanmadığı, tam bir bilim hürriyeti içinde konuşmadığı gün olmazdı.

Tefekkür hayatımızın o baharlı yıllarında, büyük Osmanlı Süleyman Nazif kadar, büyük Türkçü Ziya Gökalp ile de babanızın nasıl tatlı, nasıl acı, nasıl öfkeli kavgalar ettiğini, yirmi yaşının en güzel rüyaları olarak hâlâ, içim o günleri özleye özleye hatırlarım.

İşte benim genç dostum Samet Ağaoğlu, siz, belki de başka bir aile çocuğuna nasip olmayan bu hava içinde doğdunuz, büyüdüünüz. Sizi, bitirdiğiniz mektepler, okuduğunuz kitaplardan çok bu hava, bu ilim havası, bu ideal havası, bu hürriyet havası yetiştirdi.

1946 dan sonra, beş yıl, meydan meydan, Türk milletinin gördüğü, dinlediği, tanıdığı Ağaoğlu budur.

Siz, ensenizde, berber makasını aylarca unutmuş kıvrır kıvrır saçlarınız, sıkılmış yumruklarınız ve ancak sizin görebildiğiniz bir uzağa dalmış gözlerinizle, topraktan kilonuza aşan sesler çıkararak yürürken, ben hayalimde, Fransa ihtilâlini yaprak yaprak çevirir, oradan çıkmış birini görür gibi olurum!

İşte, sizi ne zaman görsem, hattâ bütün hafızası yerinde vatandaşlarınız sizi ne zaman

görseler bu maziyi, bu beş yıllık maziyi hatırlıyorlar.

Ne mi vardı o mazide?.

O mazide, bütün hürriyetlerimiz vardı Samet Bey. Korkmadan yürüyecek, korkmadan konuşacak, korkmadan dinleyecek ve korkmadan yazacaktık... Cezaevleri basın karar-gâhi olmayacaktı aziz dostum.

O mazide, bolluk vardı, ferahlık vardı, refah vardı. Bize peynirsiz kahvaltı tepsisi, etsiz

aile mutfağı, meyvasız sofrâ, lâstiksiz otomobil, ilaçsız eczâne, her gün artan pahalılık, her gün uzayan kuyruk vadetmiştiniz Sayın Devlet Vekilimiz!

Nurlu yarınlar mı?... Bin dokuzyüz ellide, bu yarınlar bin dokuzyüz elli dördte gelecekti!.. Bin dokuzyüz elli dördte, bu yarınları, iktidarın işaret parmağı dört yılın ötesinde gösterdi... Şimdi, bin dokuzyüz altmışbiri işaret ediyor:

— Ümidiniz şu dağın ardında!

Çocuklarımızı bilmem sevgili Ağaoğlu, ama korkarım ki, biz bu nurlu istikbale, Abdülhak Hâmid'in:

Her yer karanlık

Pür nur o mevki!

Dediği Karacaahmet'te karuşacağız. Eğer, kemiklerimizin üstünden yeni bir yol geçmezse!

İşte sizin o güzel mazinizin bana düşündürdükleri, aziz dostum.

Yusuf Ziya ORTAÇ

#

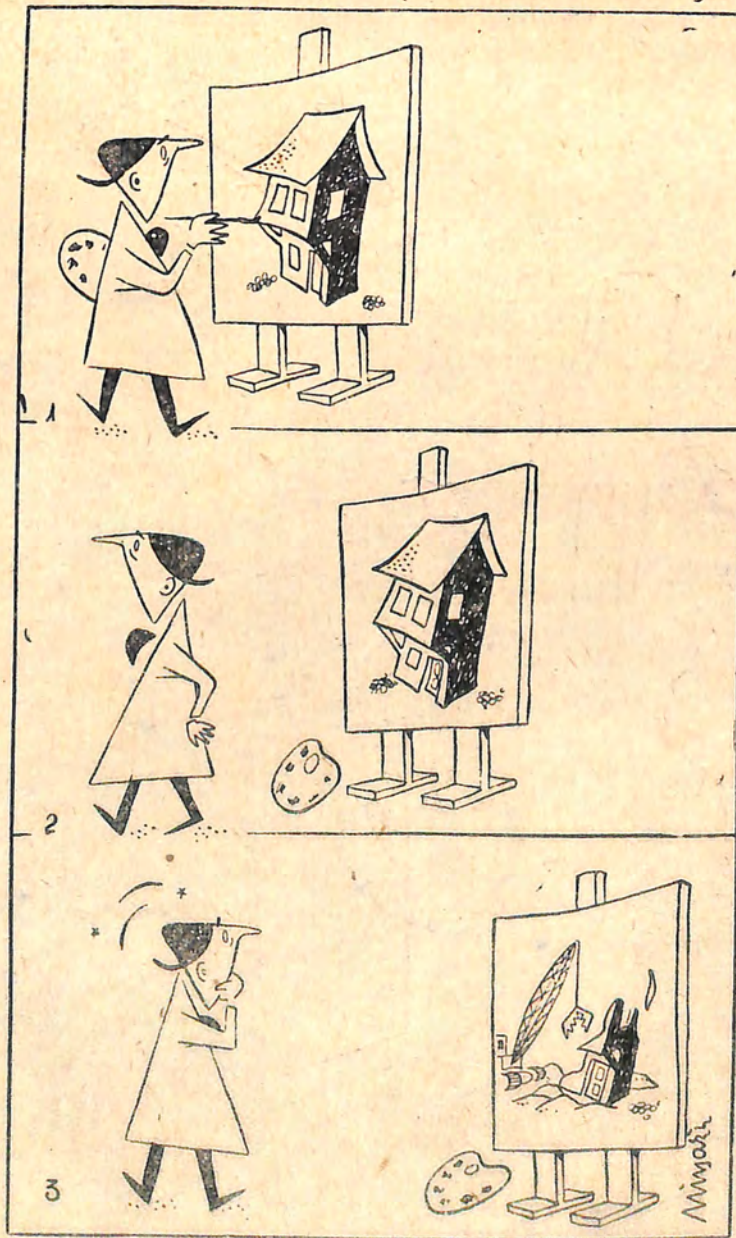
BÜYÜK SUÇ!

Gazeteler, mebuslarımızın büyük bir suçunu yakaladı: Avrupaya gidiyorlarmış!

Yahu, çorapçı Yahudi, bir akraba daveti uydurup Paris'i boyuyor. Soran yok!.. Hırdavatçı Ermeni bir biçimine getirip Romayı dolandırıyor. Kızan yok!.. Kaçakçı Rum bir dalâvere çevirip Atina'yı tavaf ediyor öfkelenen yok!.. Ama, mebus musun? Otur oturduğun yerde!..

Bırakın baylar, bırakın gitsinler, gezsinler, görünsinler!.. Neyi mi?..

Şu bizim on yıldır edebiyatını yaptığımız işitilmemiş kalkınmanın, görülmemiş bolluğun ne oldu. ğunu!..

YAZISIZI..

Bülül Yuvası Evleri

AZİZ
NESİN

AZANCIMA bakılırsa, oturduğumuz evin kirası çoktur. Ama, genel olarak, herkesin ödediği kira gözönünde tutulursa, bız bu evde çok ucuza oturuyoruz. Bu zamanda 250 liraya dört büyük odalı ev nerede bulunur? Ucuz değil bedava... Ama ev sahibi, apartıman katlarının satılık olduğunu bildirince bizi bir şaşkınlıktır aldı. Ne yaparız, nereye çıkarız? Bu yedi baş canlı nerele-re sığar?

Telefonla ev sahibine sordum:

— Bizim katları satıyormuşsunuz?

— Evet, satıyorum. İçindeki kiracılara kolaylık da göstereceğim.

Kolaylık deyince içime serin sular serpildi.

— Ne gibi kolaylık? dedim.

— Ödeme kolaylığı, dedi.

— Bizim oturduğumuz katı kaç veriyorsunuz?

— Yetmiş beş bin lira...

Sıtma tutmuş gibi titredim.

— Pekî, kolaylık? diye sordum.

— Önce paranın bir parçasını verirsiniz, sonra geriye kalanını...

Yetmiş beş bin liranın bir parçası ne demek? Yetmiş beş bin lirayı ne kadar parçalarsan parçala, hiçbir zaman, bir parçası yetmiş beş lira olmaz. Ama insan hiç çaresiz kalınca, olmayacak umutlara kapılıyor. Olur a, şu bizim ev sahibi iyi yürekli biridir:

— Canım, der, nasıl olsa aydan aya iki yüz elli lira kira vermiyorum musun?

Ben de ona:

— Evet, veriyorum, derim.

O da bana:

— Eh işte, der, yetmiş beş bin lira ödenene kadar aydan aya iki yüz elli lirayı vermeye devam et.

Doğrusu bu çok iyi, çok da akılcıca bir hesap olur. Ben o zaman ayda iki yüz elli liradan yılda üç bin lira, on yılda otuz bin, yirmi yılda altmış bin, aşağı yukarı yirmi beş yılda, kirayı ödeye ödeye, oturduğumuz katın sahibi olurum.

Ev sahibine telefonda,

— Bir parçası dediğiniz ne kadar? diye sordum.

— Teklifi kiracılara bırakıyorum, dedi.

Siz olsanız ne dersiniz? Yetmiş beş bin liraya bir kat. Haydi bakalım, bunun bir parçası ne kadar eder, bulun da teklif edin. Yetmiş beş bin liraya karşılık, bin lira bir yerden borç alıp veremiyim de, üstü borcum kalsın, denmez a...

Benim durakladığımı görünce ev sahibi:

— Siz ne verebilirsiniz? diye sordu.

— Kim? Ben mi? Valla ben... Yani... İlk taksit olarak değil mi? Bir parça bir şey... veririm tabii... Ama... nasıl anlatayım... Bakın ne var?

— Ne verebilirsiniz?

Ben ne verebilirim? Hiç bir şey veremem. Ama utandım da,

— Yirmi beş bin veririm, dedim.

— Gerisini?

— Gerisini de yine yıldan yıla yirmi beşer bin liradan iki yılda öderim.

Ev sahibi:

— Pekî, sizin oturduğunuz katı size kapiyorum. Baskasına vermiyeceğim. Gelir, parayı verirsiniz, tapuyu alırsınız, dedi.

Beni bir düşüncedir aldı. Oturduğumuz katı alacağımız yok ama, hiç olmazsa bir zaman, satın almak için eve bakmaya gelenleri

öniedik. Öteki katlara günde on alıcı bakmağa geliyor.

Alıcı adaylarının çokluğuna bakılırsa, bizim apartımanın katları bir kaç güne kadar satılacak. Bir karara varmak için bütün aile toplandık. Vardığımız karar şuydu: Gazetelerde çok ucuza ev yapan firmaların ilânları vardı. Bu ilânlara bakıp, işimize en uygun gelen yerde hemen bir ev alacaktık. Bütün aile oy birliğiyle bu kararı onayladıktan sonra, hemen o günkü gazetelerden üçünü aldık. Gazetelerde ne kadar da çok ev yapısı ilân olduğunu ilk o gün farkettilim.

Essemize en uygun olanı «BÜL BÜL YUVASI EVLERİ» idi. Gazetede koskoca bir ilân. Bir kere evlerin bulunduğu yerin plânı var. Bu evlerin olduğu yerin iki yanı denizle çevrili. Oğlan, denizi görünce, yanı denizin plânında yerini görünce havaya zıpladı. Kız, sevincinden oynuyor.

İlanda hem blok apartımanlar

var, hem de ayrıca villalar. İster blok apartımandan bir kat al, ister villâ al. Doğrusu benim gönlüm villâyı çekiyor. Bir kere adı güzel villâ... Ben bu «ev» sözünden bıkmışım. Apartıman katı dersene, alt katın başka derdi olur, üst katın da başka... En iyisi villâ. Ama villâlar pahalı, 65 bin bin lira, yarısı peşin, gerisi sekiz yıl taksitle. Biz otuz beş bin lirayı taş çatlasa bir araya getiremeyiz. Apartıman katları, 25 bin, 35 bin, 40 bin. Yarısını peşin istiyorlar, üst yanı, yine sekiz yıl taksite bağlanıyor. Demek 25 binlik bir kat alırsak, 12 bin beş yüz lira peşin ödeyeceğiz. Şimdi iş biraz yoluna girer gibi oldu. 12 bin beş yüz lirayı nasıl olsa denkleştiririz. Üstelik ilanda, apartımanın bir de resmi var. Bayağı, bu apartımandan bir kat almış gibi olduğumdan, bana apartıman Hilton oteli gibi geliyor. Çocuklar resme bakıp, kat beğeniyorlar. Apartıman beş katlı. Ben beşinci katı istedim. Karım akıllıdır:

— Beşinci kat olmaz, dedi.

— Neden?

— Bakarsın çatıdan yağmur akar. Çatıyı yaptırmak için alt kat kiracıları, «bize ne, bizim kat ak mıyor» diye para vermezler. Onun için dördüncü kattan bir daire alalım.

Bu düşünce doğru. Biz dördüncü katta otururuz, beşinci katın damı akarsa, bu sefer tamir için biz para vermeyiz. Bu, iyi! Her katta üç daire var. Biz, denizi en çok gören daireyi seçtik. Denizi gören dersem, o da lâf. Apartıman zaten deniz kıyısında. Önü plân! Her yanı deniz.

Çocuklara hemen bir konferans çektim:

— Çocuklar, deniz gibi yoktur. İlk hayat denizlerden fıskırmıştır. Hayat, denizden karaya vurmuş. İnsanın ceddinin maymun olduğu doğru. Ama maymunun cediti ne? Balık... Hattâ tarih kitaplarında resimlerini görmüştünüzdür. İlk insanlar göllerde, ağaçların üstüne kurdukları evlerde otururlardı.

Küçük oğlan:

— Ama baba biz ilk insan mıyız? dedi.

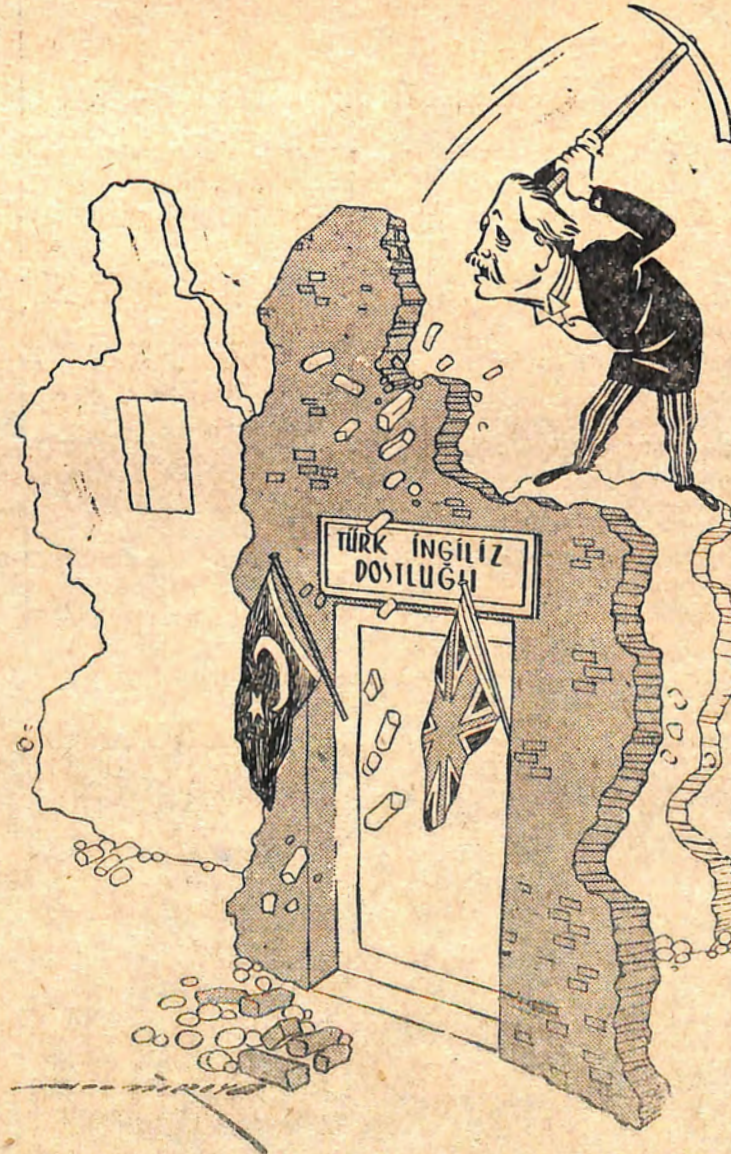
Büyüğü:

— İlk insan değiliz ama belki son insanız, nerden biliyorsunuz, dedi.

Ben arayı bulmak için:

— Biz su kıyısında oturacağız ama, ağaç üstünde değil, apartımanda, dedim.

İlanda göre, bizim apartımanın

Mac Millan — Şu istimsizlik hareketine ben de yardım edeyim!

KIRK-anbar

BU SON FASILDIR EY ÖMRÜM
NASIL GEÇERSEN GEC

PÜF...
BU EKMEK
ZAM KOKUYOR
BE...

Ekmeğin
kalitesi
bozuldu

Orman yangınları
yeniden başladı

-CUMHURİYET-

Orman kaçakçıları
faaliyetini arttırdı

-VATAN-

AF

AFFEDERSİNİZ

Ankara Garında
sırt hamallığı
kaldırılıyor

-VATAN-

"Demokrasi
sınıfta kaldı,"

-VATAN-

Arsen Lupen,,
şehirimizde

-YENİ SABAH-

İHTİSASA
GELMİŞ OLMALI

-BU GİDİŞLE BURAYA GİRMEK NASIP OLMAYACAK BANA

etrafı meskûn imiş. Yani her ta-
rafı ev. İlk okulu varmış. Hemen
plânda yerini bulduk. Bizim apar-
tımandan çık, okula gir. Plâjdan
ayrı bir de gazinosu var. Bizden
şöyle yüz metre kadar yukarda
da hastanesi var. Dükkan dolu.
Çarşı pazar önünde. Elektriği gel-
miş. Telefonu da var. Su dersin
kaynak suyu. Her eve bir kaynak:
Kimyahanede tahlilini yaptırmış-
lar, dünyanın en iyi suyu olduğu
anlaşmış. Plânda her satırı oku-
dukça, keyfimizden bir nara atı-
yoruz. Çocukların karşısında ba-
balık ciddiyetimin bozulmıyacağı-
nı bilsem, kalkıp göbek atacağım.

Ama kaynanam dayanamadı, ka-
pıdan çıkmak bahanesiyle:

— Merdivenden tıkr da mıkır
inerkeeen...

Diye türkû söyliyerek göbek
atmağa, parmaklarını şıkırdatma
ğa başladı.

Ben öyle keyfe geldim ki karı-
ma:

— Yahu misafir için ayırdığım
bir pişirimlik kahve vardı, pişir-
şunu da içelim, dedim.

Karımın eli bereketlidir. O bir
pişirimlik misafir kahvesinden,
bana, kendisine, kaynanama, üç
kahve çıkardı.

— Kahve bitti, dedi ama inan-

madım. O yine misafirler için bir
pişirimlik kahve ayırmıştır.

Kahveleri içerken birden aklı-
mız başımıza geldi. Apartıman
katını almak için 12 bin beş yüz
lira ister. Nerde para? Hemen ka-
rına:

— Ben sana çarşamba günü iki
yüz lira vermişim, getir onu, de-
dim.

— Aaa... Ne iki yüz lirası ayol,
sen bana iki yüz lirayı vereli on
gün oldu. İki yüz kuruş bile kal-
madı.

— Siz böyle har vurup harman
savurursanız, bize de kira köşe-
lerinden zor kurtuluruz.

— İki yüz lirayla mı apartıma-
nı alacaktın?

— Allah Allah... İki yüz ordan,
beş yüz ordan, 12 bin beş yüzü
tamamlardık işte.

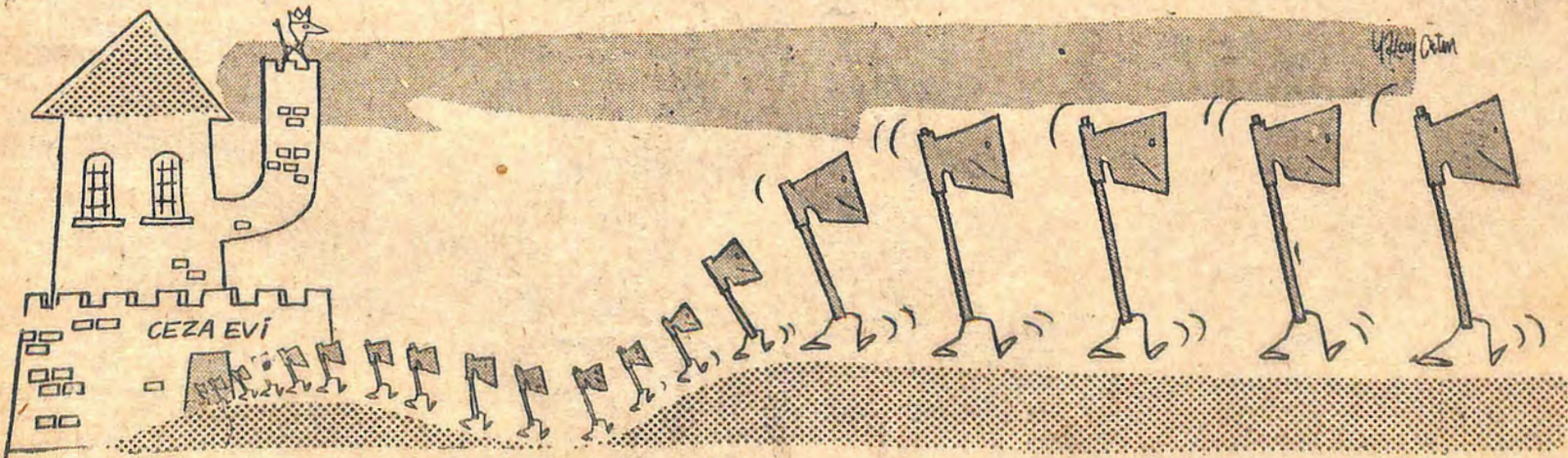
Kaynanam:

— Çocuklar, dedi, benim sandı-
ğımda üç yüz liram var. Benim
o cenaze param. Dünyada kimse-
ye vermezdim ama, ev için veri-
rim. Yalnız eve yerleşir yerleş-
mez, paramı isterim.

— Tabii canım, senin cenaze
paramı da yiyecek değiliz ya...

(Devamı gelecek sayıda)

Gazetelerden: Orman suçları affedildi!..

YAZISIZ!..

Tazeli Füzeleri

Yazan : YALÇIN KAYA

— Muzaffer, dedim, kovayı doldur getir.

— Amaan sen de! Kimbilir yine ne kusur gördün... Camlar mı pis?

— Sen getir kovayn.

— Söylemezsen getirmem.

— Getirmezsen söylemem.

— Ne olur yâni?

— Tadı kalmaz.

Kova geldi. İçindeki suyu eşyalara serpiştiriyorum. Muzaffer, şaşkın şaşkın bakıyor En nihayet dayanamadı:

— Bugün de bu çıktı. Oynattıysan haber ver.

Koltukları ıslatmıştım. Sıra sehpalardaydı. Yan gözle de Muzaffer'i gözlüyordum. Şaşkınlığı öfkeye, öfkesi kahkahaya gevirdi. Sinir tutmuştu. Gül babam gül, gül babam gül!

— Söyle Allah'sen! Düşüp bayılacağım. Söyle!

— Söylersem tadı kalmaz. Bekle!

Kahkahaları, mahallemin sesizliğinde altmış beşlik havan gibi patlıyordu... Kapı çalındı. Hanım, açacak halde değildi. Yayılmış kalmıştı. Hâlâ da gülüyordu.

— Kim o? diye seslendim.

— Aç kör olmayasın, aç!

— Buyur Atiye abla!

— Gelmiyeyim gelmiyeyim dedim ama, duramadım. O ne gülmek öyle kız?

Muzaffere söylüyordu. Muzaffer, kahkahasını kesip bir iki söz söylemek istedi:

— Bu, dedi, buraları şey yapıyor. Islattı... Hah hah hah hah!...

Sarsıla sarsıla gülüyordu. Atiye Abla, bir kovaya, bir bana, bir de odaya baktı.

— Ben seni, çıldırdı, sandım. Ayo! bunda gülünecek ne var? Erkek değil mi, istediğini ıslatır. Koltuğu da ıslatır, kaltağı da ıslatır. Bu ne böyle, kah kah kah, kih kih kih?... Sanki cenneti sağlamlaştırsın.

— Nedeni, niçinini düşündüm, düşündüm de, çıkaramayınca sinirlerim şey oldu. Düşün ama; niçin ıslatıyor?

Atiye Abla:

— Niçinse niçin! diye kestirdi attı. Ona kafa yorulur mu? Adamın yaptığına, putperestini taptığına, uçkurum koptuğuna akıl sır ermez.

— Toz almak için desek, değil. Islatmayla toz alınmaz... Toz kalkmaması için desek, yine değil. Koltuklara süpürge vurulmayacağını bilir... Onun için değil, bunun için değil. Eeee, niçin?

— Hakikaten!... Sormadın mı kız?

— Sordum. Söylemiyor. Söylerse tadı kalmazmış.

Az önce, ayol bunda gülünecek ne var, diyen Atiye Abla, durdu durdu da birden makaraları koy-verdi:

— Hah hah hah hayyy! Sus kız Muzaffer! Bir yerlerime bir şeyler oluyor Hah hah...

Kapı çat çat!

— Kim o?

Şefika hanımın.

— Size ne oluyor böyle, Allahınızı severseniz? diye girdi.

Kahkaha fırtınası arasında, Muzaffer, durumu ona da anlatıyor.

Şefika hanım:

— Buna mı gülüyorsunuz? diyor. Sizde kıymık kadar akıl yok. Atiye Abla:

— Ama, diyor, niçin ıslatmış

olabilir? Bunu hiç düşündün mü?

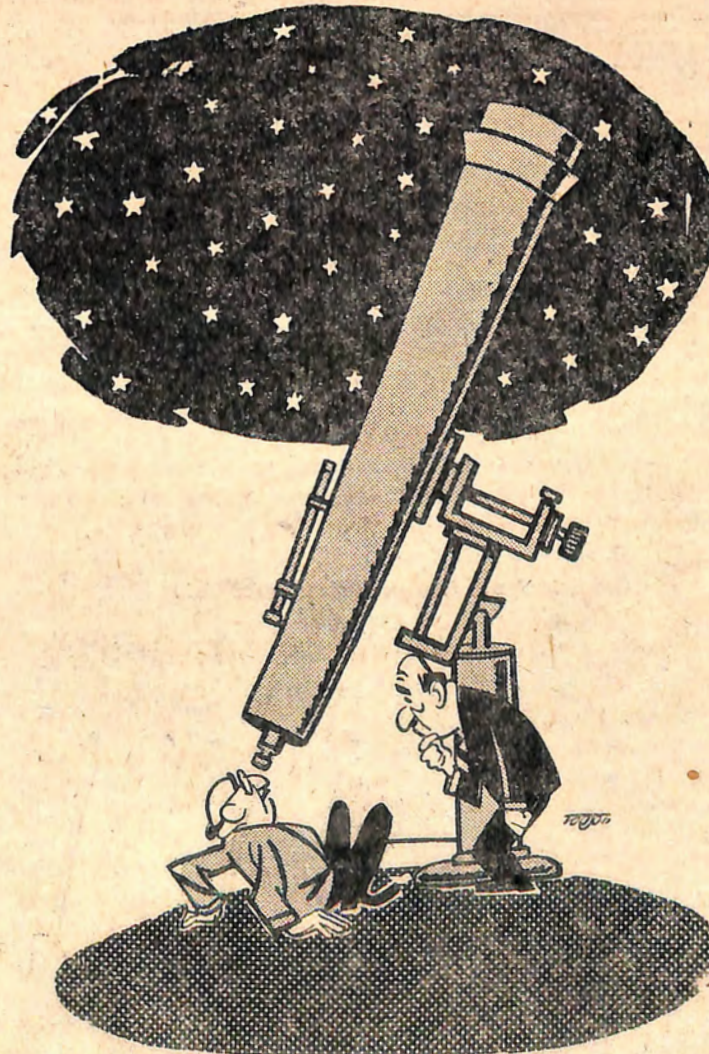
— Düşünmedim, düşünmem de.

Onlar konuşadırsun, ben halıyı ıslatıyorum. İki dakika geçiyor geçmiyor. Şefika hanım da gülmeye başlıyor. Neden ıslattığımı sorunca:

— Söylersem tadı kalmaz, diyorum. Bekle gör!

Bir saat zarfında kapı tam yirmi kere çalındı. Kahkahaları duyan geliyor. Gelen de, kısa zamanda onlara katılıyor. Daracık odada yirmi iki kişiye. Benden gayrisi kırılıyor. Yani yirmi bir kişi, ayıla bayıla, kıvrıla büküle, eğile doğru yata kalka, devrile çevrile gülüyor. Aralarında takla atanlar, benim su serptiğim halıyı bir daha, bir daha ıslatanlar var. Fakat en şiddetli gülenleri, Zemine Hala. Sağındakini, solundakini yumruklayıp duruyor. Bir vurdu mu, beş altı kişi duvara yapışıyor.

Gazetelerden: Reşat altını 208 liraya yükseldi!.

— Uzaklarda hiç görmediğimiz yeni bir yıldız parlamaya başladı...

— Reşat altını olmaın?..

İşim bitmiş değil. Koltuklardan, sehpalardan, halıdan sonra tavanı ıslatıyorum. Dört kova su harcadım. Dahası da var... Tavanı bitirip kapıya geldiğim sırada, güneş batmak üzereydi. İşimden dönen erkekler, gerek karılarını eve götürmek, gerek çalgın ve çok sesli kahkaha korosunun içyüzünü öğrenmek gayesiyle kapımızı çalıyorlardı. Yirmi iki iken, oldu mu kırk iki! Kapıdan, yani oda kapısından sonra pencere pervazlarını, cam çerçevelerini ıslatıyorum.

İsmail Ağbi:

— Ne olur söyle şunu! diyor.

— Söylersem tadı kalmaz. Bekle gör!

Gülme hastalığı erkeklerle de bulaşmıştı. Kadınlar, erkekli, ince-li, kalınlı gülüyorlar... Derken kaynanalar da gelmiyor mu. Altmış iki olduk. Bir odada, Madam Siranuşun traş takınlarını koyduğu kutu kadar küçük bir odada, altmış iki kişiye. Sonra kaynata da gelince, altmış ikiyi mumla aradık. Seksen iki olmuş-tuk. İki nerde, yirmi iki nerde, kırk iki, altmış iki nerde, seksen iki nerde... İş görürken zorluk çekiyorum... Kiminin bacak arasından, kiminin omuzundan geçiyorum. Dar eteklilerin açıkları müsait olmadığından, omuza tırmanmak zorunda kalınca, bu modayı yaratan herife nişadirsız girişmez miyim... Girişirim. girişirsin. girişir, girişiriz. girişirsiniz, girişirler.

Vecdi bey:

— Hadi yahu! dedi. Daha yemek yiyeceğiz. Ne yapacaksın yap da, gidelim.

— Şimdi sizleri ıslatacağım. Numarayı görmek isteyen, buna katlanmalı.

Seksen bir kişiyi çalkalayan kahkaha dalgası, şıp diye kesil-vermişti. Bazıları, suyun enselelerinden aşağı süzülüğünü hissederek ürperdiler. Bunlar on üç kişi kadardı. Evi terkettiler. Kalanlardan biri, galiba Zülfükâr hanım:

— Neyle ıslatacağın? diye sordu.

— Hortlama! dedim.

On kişi daha gitti. Elli dokuz kaldık. Cabir bey:

— Bunun sonu eğlenceli midir? dedi.

— Ne eğlenceli, ne işkenceli! dedim.

Gülten hanım:

— Eğlence olsaydı, işkenceye katlanırdım! dedi.

Cabir bey, karısını azarladı:

— Sersem! İşkence olan yerde eğlencenin işi ne?..

Gülten hanım, gözlerini çaprazlaştırdı. Kendisine alaylı bakışlar fırlatan erkeklere:

— Beyler, dedi, siz bunun ne olduğunu bilemezsiniz.

Gülten hanım da gidince, kaldık elli sekiz... Meraklıları bahçeye dizip hortumu üzerlerine tuttum. Bugüne kadar kimseyi ıslatmamıştım. Ne zevkmiş... Polislere, vatandaşları ıslatan polislere şimdi hak veriyorum. Hele kadınları ıslatmak, başlıbaşına bir zevk. O entariler, vücutlara yapış yapış vermiyor mu... İplikler de, bu iş için bitirmiş. Giritiler, çıkıntılar, namuslu doldurulmuş mal bevanamesi gibi, her şevi mevdana çıkarıyor. Bak bak, ya sabur cek!...

Avten, ıslanıp alınına düşen saçlarını geriye fırlatarak:

— Daha söylemeyecek misin? dedi.

— Söylemeyeceğim,

— Ne olur yani?

— Tadı kalmaz, tadı. Bekle.

Saffet Ağbi:

— Rica ederim, dedi, hortumu yüzüne tutma. Nefes alamıyorum.

Esmâ hanım, entarisinin bir yerini göstererek:

— Biraz buraya sıkar mısın? dedi.

Vücuttu twice belirsin, istiyor. Kocası öfkeli öfkeli solumuş, onun umurunda mı?

Fareve dönmüşlerdi. Odaya girmelerini söyledim.

— Ayakkabıları çıkarın ama, dedim. İçerisi camur olmasın.

Adeta koşullar. İşin sonunu merak diyorlardı heyecan duymanın yok... Cebimden bir sigara çıkarıp ağızma yerleştirdim. Kibriti çıkardığımda, Cabir bey:

— Şişle şunu artık! diye tersledi.

— Tadı kalmaz.

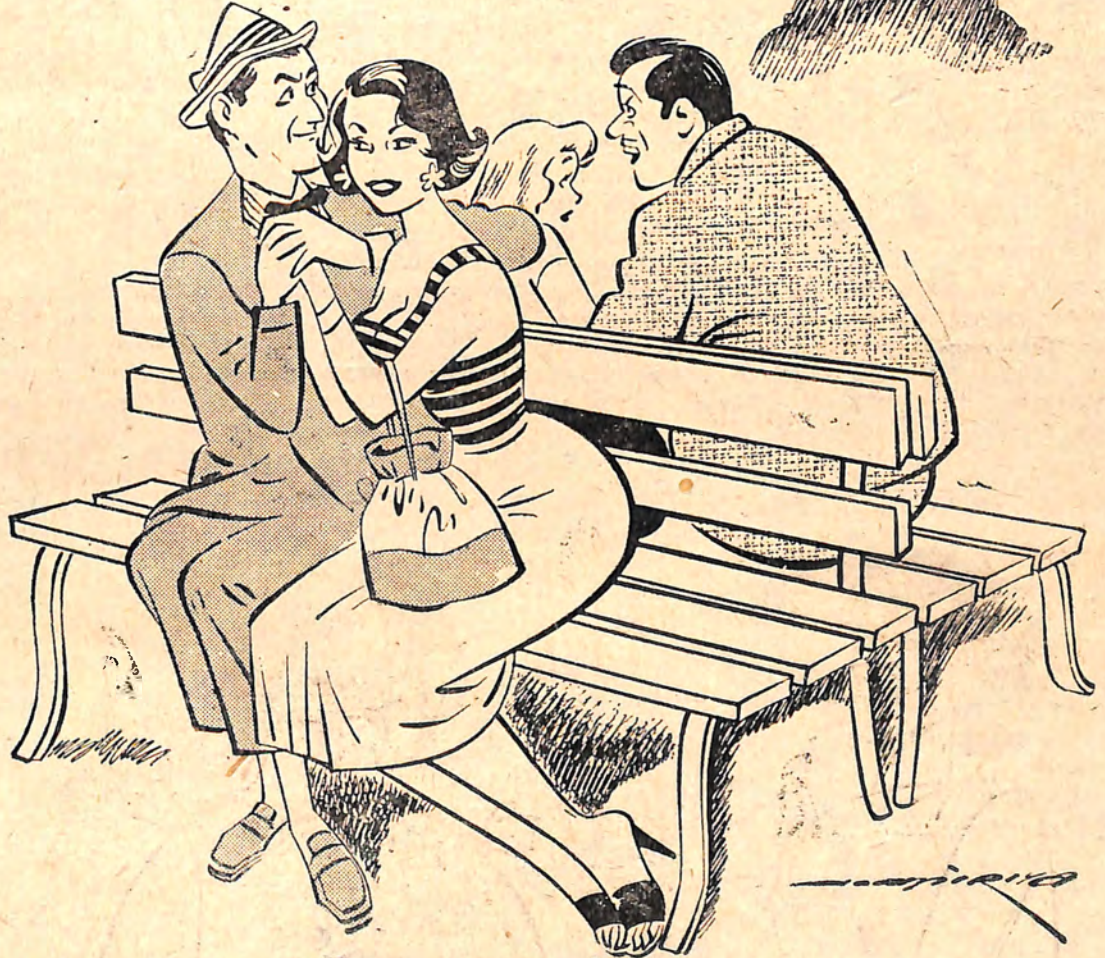
Deyip kibriti çaktım. Ateş alır-

ken, çöpün ucundan üç füze fırladı. Biri İsmail Ağbının pantolon paçasına, diğeri Zülfükâr hanımın bacağına, öbürü de Hilmiye Abla'nın göğsüne geldi. Geldi ve söndü.

— Geçmiş olsun! dedim. Kaza-sız belâsız atlattık. Bu akşamki numaramız burada sona erdi. Yarın akşam aynı saatte aynı numara!...

Suratlar asılmıştı... Birlikte kahkahalarını salıverdim.

Yalçın Kaya

— Rica ederim daha yavaş konuşunuz, «Biricik sevgilim» lafını ben mi söyledim, siz mi söylediniz anlaşılmıyor!..

VASİF:

Şair. Enderunlu Vasîf diye meşhurdur. Birçok güzel, tath, çapkın mısraları, beyitleri dilden dile dolaşır:

O gül endâm bir al şâla bürünsün, yürüsün,
Ucu gönlüm gibi ardınca sürünsün yürüsün!

şarkısı onundur. Yine:

Olma sokak süpürgesi kadın
kadıncık ol!

Mısraı da onun... Hele, adeta atasözü değeri alan şu meşhur mısra da Enderunlu Vasîfındır:

Ateş kenarı kış gününün lâle-zarıdır!

VAKİT:

Zaman, mühlet, mevsim mâ-

nasına gelir. Çeşitli anlamları vardır: Bir işin yapılacağı saate «İş vakti, uyku vakti, yemek vakti» denir. «Borcumu ödeyebilmem için bana biraz vakit ver» demekle mühlet istenmiş olur. Mevsim mânasınca ise: Ekim vakti, hasat vakti, harman vakti deriz.

Zengin kimsenin bir tarifi de «hali, vakti yerinde» dir.

«Bir vakitler..» diye başlanan sözde geçmişe karşı hasretimizi belirtiriz.

Atalarımız, vakit ile nakit

arasında kafiye âhenginden başka bir de mâna yakınlığı bulmuşlar: «Vakit nakittir» demişlerdir.

İstanbulda, bu isimde bir de gazete vardır: İlk defa, 1875 yılında neşrine başlanan Vakîit, sonraları Mehmet Asım Us ile Hakkı Tarık Us kardeşler tarafından çıkarılmağa başlanmıştı.

Türkiyenin en eski gazetesi olan Vakîit, hâlâ çıkmakta ve Asım Us üstadımız güzel makaleler yazarak vakit geçirmektedir.

VAKVAK:

Ördeğin Arapçası. Meyveleri insan başı biçiminde olduğu rivayet edilen efsane ağacının adı da Vakvak'dır.

Sultanahmet meydanında, sehpalara asılmış insanları gören şair şu mısraı söylemiştir:

Meyva vaktinde yetiştik şecer-i Vakvakın!...

Ahmet Hâşim anlatırdı:

Millî Mücadele yıllarında, Demirci Efe, zamanın genç şairlerinden birine kızıp bir ağaç dalına astrivermiş

Ama ağaç dalı, sallanan şaire, küçümser gözlerle bakarak:

— Ben böyle meyva vermem!

Deyip çatır çatır kırılmış!

GEÇEN gece oturdum, özene bezene bir aşk mektubu yazdım.

Aman efendim, o ne dil döküşler, yalvarıp yakarmalar, ahlârlar... Şairane tasvirler filân. Arasıra da burnumu çekip gözlerimi siliyordum.

Ve, şöyle diyordum: «Size anlatmak istediğim şeyler, kelimelere sığmaz... Bir sabah şafak sökerken, beyaz güllerin üzerine yağın yağmuru dinleyiniz... Belki beni anlayabilirsiniz.»

Aman, bunları da nasıl döktürdün! diyeceksiniz. Gayetle kolay, eski püskül romanlardan aşardım. Bendeniz pek edebiyattan çakmam.

Derken efendim mektubu temize çektim. Noktasını, virgüllünü dikkatlice koydum. Zarfladım. Attım cebime; aklımca ertesi gün göndereceğim!

Size daha söylemedim. Bu aşk işinde yaman bir rakibim var. Pansiyondaki oda arkadaşım. İkimiz de aynı genç dula delicesine tutkunuz. Gece gündüz hiç çak-

★ Yazan: BİTİRİM ★

tırmadan birbirimizi atlatmaya çalışıyoruz.

Ben mektup işiyle uğraşırken, o hınzır da yatağında horul horul uyuyordu. Meğer hin oğlu hin, uyuma taklidi yapıp, manzarayı gözlermiş!..

Ben uyuduktan sonra, sen usulca kalk, cebimden zarfı al, aşk mektubu çıkar, yerine başka bir mektup yazıp koy, zarfı usulünce kapat ve cebime at. Bakın şu işe.

Zarfa koyduğu mektupta da şöyle yazıyor:

Zavallı kadın!..

Ben, kalpsiz erkeklerin kralıyım!.. Kadın milleti bana viz ge-

lir!... Ben hiç bir kadına ragmolumam!.. Cart curt falan filân....

İlâhî elin kırılın emi!.. Böyle mektup yazılır da cebime atılır mı?

Ertesi sabah usulca cebime baktım, mektup yerinde duruyor. Hemen sinekkaydı bir traş, iki dirhem bir çekirdek giyindim, böylece hassas âşık çıktım yola.

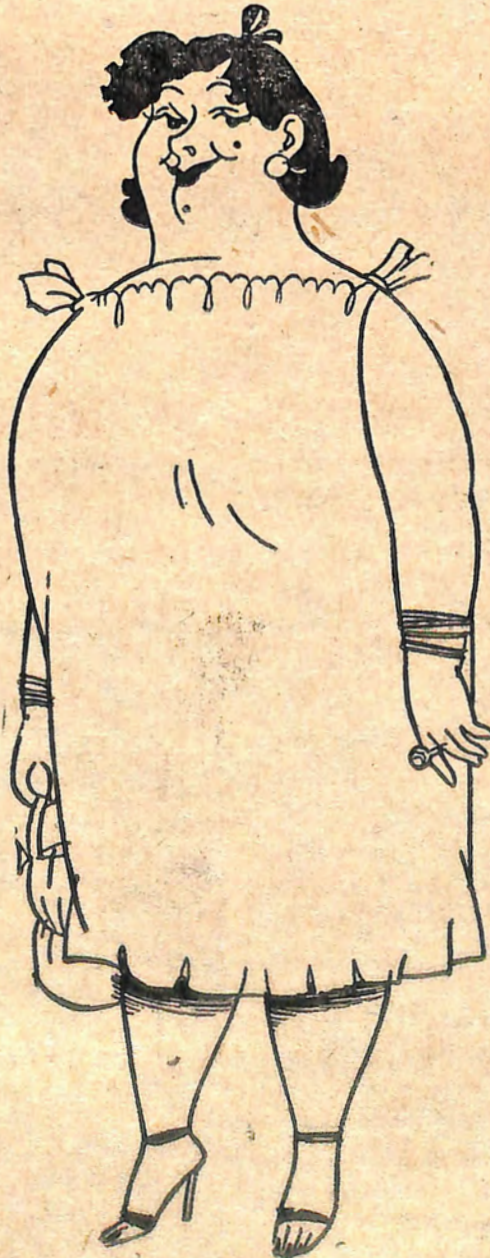
Genç dulun, yazlığına yerleştiği şahane bir sayfiye otelinin ren-gârenk çiçeklerle donanmış mis kokulu bahçesine vardık. Her taraf cennet gibi... Fakat oraya asıl tatlı havayı veren büyü, bizim dilber sevgilide. Ortalıkta beyaz gömlekli garsonlar dolaşıyordu. Uzaktan baktım: Bir sürü cennetlen de bizim sevgilinin etrafında flit makinesine süsemiş sıvrisinekler gibi dönüp duruyorlar. Herkes ona çığkırdım diller döküyor. Fakat bizimkisi gözlerini süze süze boş veriyor... Bir kendini betenmişlik, bir gurur ki, sor-mayın!..

Bayağı moralim bozuldu. Bizim bayat edebiyat pek sökeceğe benzemiyor ama dur bakalım, dedik. Ya herro, ya merro!... Ölüm yok ya işin ucunda; kepaze olursak, pabuçlarımızı elime alır kaçalım. Ama benim öyle ince duygulu mektubuma karşı pek kaba davranmaz, olsa olsa şuh bir kahkaha atar, diyordum. Ne bilirsin birader, elimdeki zarfın içinde o

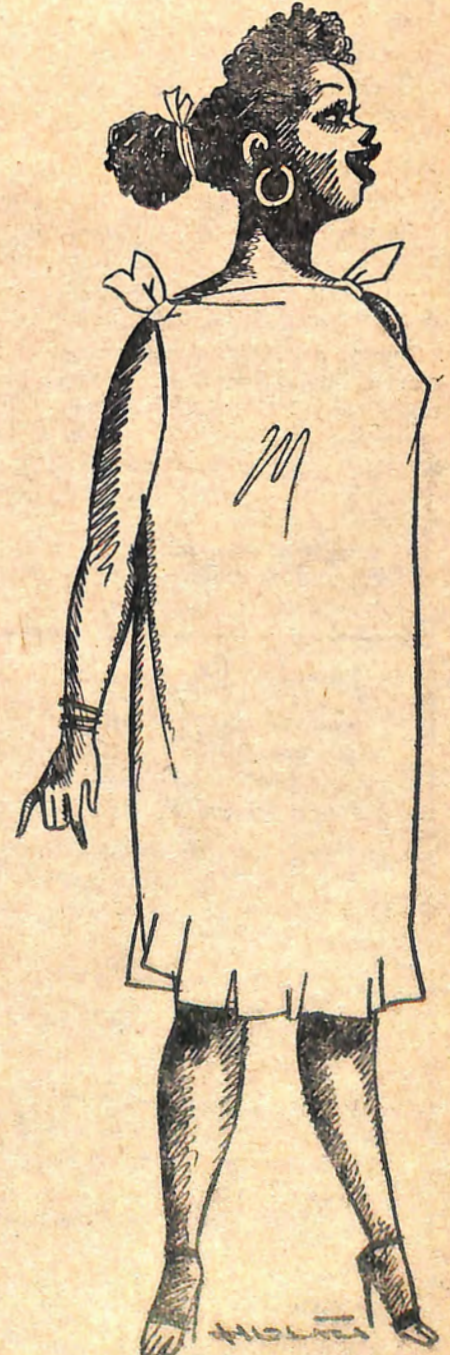
ÇUVAL MODASI

Fındık çuvalı.

Potates çuvalı.

Kahve çuvalı.

hergele marifetinin yazılı bulunduğunu.

Bir garsona bol bahşış toka ettik, gönderdik mektubu. Etrafım, gül fidanlarıyla doluydu. Ötede muhteşem bir manolya ağacı baygın baygın kokuyordu. İçimde de baygınlığa benzer bir heyecan var. İlk defa aşık olmuş lise talebesi gibi durduğum yerde tepiniyordum.

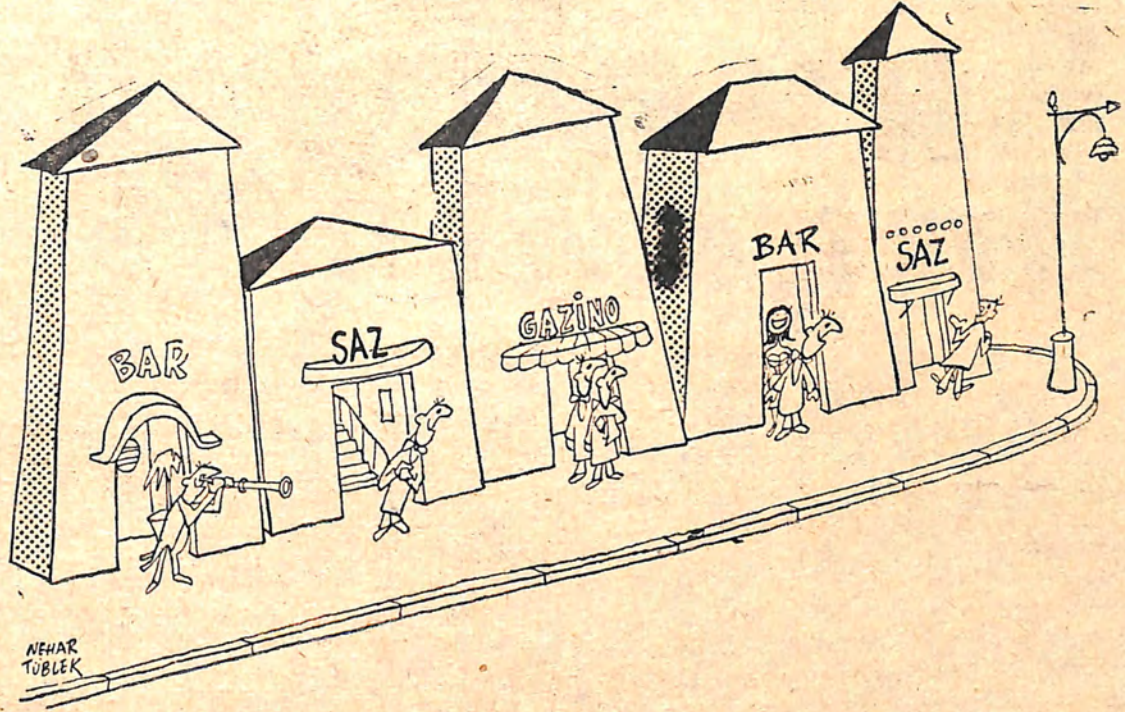
Nihayet, mermer bir sütuna sümsük bir kahraman gibi sırtımı dayadım. Dizlerim titriyor, kalbim güm güm atmakta!...

Beş on dakika geçti geçmedi, durup dururken, birdenbire gözüm bizi pansiyon arkadaşım ilişiverdi. Uzak bir köşeye sinmiş, halime kıs kıs gülüyor. İçime bir kurt düştü. Bu hınzır da demek peşimden gelmiş. Meseleyi biliyor... Vaziyeti derhal anladım; evvahlar olsun. Ben uyurken bizim mektuba bir naneler karıştırdı!... Şimdi ne haltetmeli? Amanın sıracıktan usulcacık sıvışivermenin çaresi!...

Genç kadın da yerinden kalkmış, bana doğru geliyor. Kaşları-

Bir icra memuru 14 bin lira ile kayboldu..

(Gazeteler)

İstikbal!..

Prensip meselesi!

Genç erkek, müstakbel kayın pederinin yanına girdi, kısa bir mükaddemeden sonra:

— Efendim, dedi, küçük kızınız Neriman hanıma talibim..

Baba, kaşlarını kaldırdı:

— Olmaz.. Ablası olan Kerimanı evlendirmeden Nerimanı evlendiremem. Hem aralarında bir yaş fark var, size Kerimanı vereyim.

Genç erkek sözünü kesti:

— Fakat beyefendi, ben Nerimanı seviyorum, onunla evleneceğimi de söz verdim.

Baba, pişkin bir tavırla:

— Biliyorum, biliyorum, dedi. Fakat bu bir prensip meselesi, evvelâ Keriman, sonra Neriman..

Ve hafif bir gülümseme ile ilâve etti:

— Şayet Kerimanla geçinmez ayrılırsanız, Nerimanı başkasına vermem, size veririm!

Şeker çuvalı.

nı tatlı tatlı çatmış. Mutlaka beni tokathyacık. Belki de iskarpinini çıkarıp topuğuyla kafama vurur.

Sırtımdaki sütuna, kabartma heykeller gibi sımsıkı yapışmışım.

O, ağır ve nazlı adımlarla yaklaştı yaklaştı, tâ karşımda durdu. Alev alev bakışlarını gözlerime dikti. Kıpırmızı dudakları aralandı, titredi... Ateşli bir sesle:

— Hain dedi, bana o mektubu nasıl yazdın?..

Ve kollarını boynuma dolayıverdi...

BİTİRİM

#

Park âşıkları!

Gülhane parkının تنها bir köşesinde ötüşüyorlardı. Bunları gören parkın bekçilerinden biri:

— Bu yaptıklarınızdan utanmıyor musunuz?

Kadın atıldı:

— Ne münaşebet, biz evliyiz!..

Bekçi yumuşadı:

— O halde evlerinize gidip orada muhabbet etsenize..

Adam, dudak bittü:

— Maalesef, evde geçinemiyoruz..

#

Sabırsız kadınlar!

Saçlarını yaptırmak için randevu aldığı kuşağına gitmişti. Salon tıklım tıklımdı.

Berber ellerini uğusturarak:

— Daha çok bekliveceksiniz.. En iyisi siz akşam üstü gelin

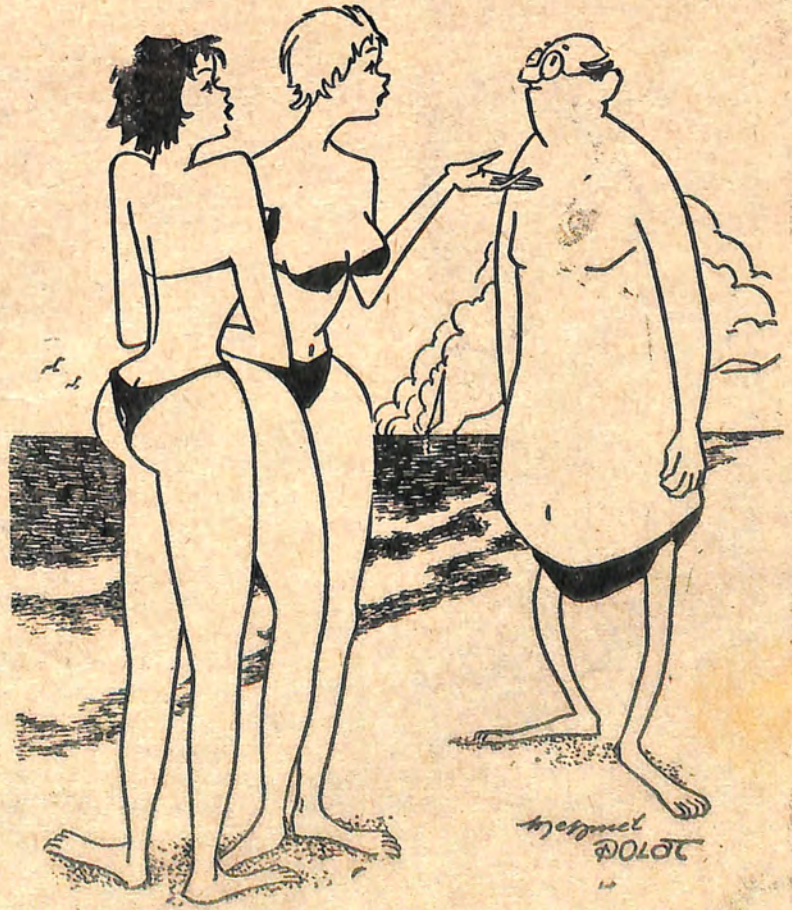
— Gelemem, ben evli kadımm..

İşten bunalan kadın berberi, sözünü kesti:

— Canım, bir yalan uydurursunuz, olur biter.

Genç kadın, berberin yüzüne sert sert baktı:

— O yalamı, biraz sonra gelecek olan kocama siz uydurun!..

— Biliyorsunuz müdür bey, izniliyim. İş teklif etmeyin artık!..

Akbaba Magazin

PARTİLER

İÇERİ GİRERKEN

AÇIK hava tiyatrosunun öñü hususî arabalarla doluydu. Bunların çoğu da makam arabasıydı. Güzellik kraliçesi müsabakasının tersine, erkeklerarası güzellik müsabakası büyük bir rağbet görmüştü. Bilet almak için gişeler önündeki kuyruklar tramvay yoluna kadar uzanıyordu. Kuyruktakilerin bir kısmı da, ne kuyruğu olduğunu bilmeden kuyruğa girmişti.

Kuyruktaki yaşlıca bir kadın gişe önüne gelince, gişe memuru: — Önde mi olsun, geri de mi? diye sordu.

Yaşlıca kadın: — Önden olsun, arkadan olsun, dedi, but istiyorum. — Ne butu? — Sığır butu... Yarım kilo da kuşbaşı, aman yağsız olsun... Kahkahalar vükseldi. Bu kuyruğu, et kuyruğu sanan kadına: — Butun canlısı içerde teyze... dediler.

Yaşlıca kadın burada güzellik kraliçesi müsabakası yapılacağını öğrenince, gişedeki memura:

— Bu kadar kuyruktaki beklediğim ziyan olmasın. Aman bir bilet de bana ver evlâdım, dedi, gü-

neydi o eski erkek güzelleri. Bizim Kırkmerdiven mahallesinde bir yufkacı güzeli vardı... Püskül püskül kaşlar, burma bıyık...

Arkadakiler:

— Hadi hanım

— Hadi teyze...

Dive sövlenmeğe başlayınca, yufkacı güzelinin kâtırasıyla ağzının suları akan yaşlıca hanım elli liraya kıym bir bilet aldı.

Açık hava tiyatrosunun önündeki vüksel direklerde, partilerin bayrakları dalgalanıyordu. En çok da dalgalanan D.P. nin bayrağı idi.

GÜZELLER ARASINDA

Açık hava tiyatrosu tıklım tıklım dolmuştu. Bir tek oturacak yer kalmamıştı. Bir kısım seyirciler de ayaktaydılar. Her zaman, her yerde, her işimizde olduğu gibi, organizasyon son derecede bozuktur. O kadar bozuktur ki, parasıyla bilet alıp içeri girmiş olan seyircilerden birini, güzellik müsabakası adayı diye yakalamışlar, müsabakaya sokmak için, adamı zorla içeri götürüyorlardı. Adam:

— Ben müsabakaya girmiyecğim, seyretmek için geldim!.. diye bar bar bağıırıyordu. Adamı, ite kaka, sahnenin arkasına soktular.

Sahne, yine parti bayraklarıyla donanmıştı. Ortada jüri üyeleri için uzun bir masa vardı.

Beni de yakalayıp zorla güzel erkek müsabakalarına sokacaklarından korktuğum için, kıym kıym gidiyordum. Müsabakaya soktukları bir şey değil, organizasyon o kadar bozuk ki, müsabakayı da kazanıp güzellik kraliçesi de olursam, işte o zaman herhattı.

Sahnenin arkasından güzellerin, yani güzel erkeklerin bulunduğu salona geçtim. Erkek güzellerinin büyük bir heyecan içinde oldukları belli oluyordu. Güzel erkek adaylarından Kasım Gülek:

— Bu kadar mahkemeye girdim çıktım, hiç birinde bu kadar heyecanlanmadım, diyordu.

Hepsi, büyük bir tevazu içinde birbirlerini medhediyorlardı. Güzellik adaylarının birbirlerine iltifatı dikkati çekmekteydi. Adaylardan Şerif Arzık, Cihat Baban'a:

— Birincilik sizin hakkınız. Ben jüri olsam sizi güzellik kraliçesi seçerim, diyordu.

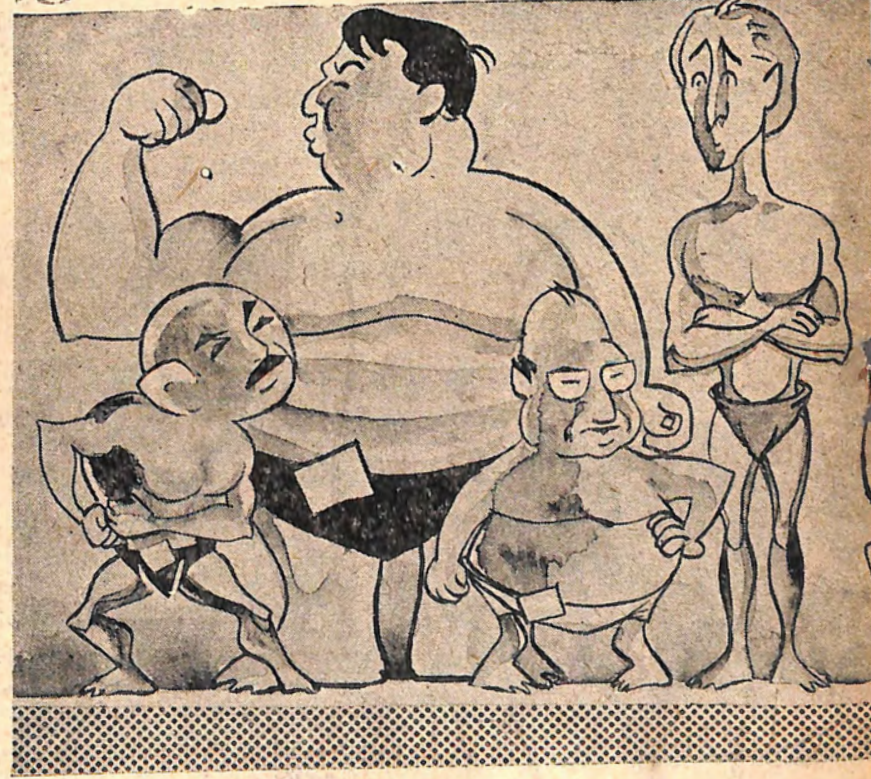
Cihat Baban da bu iltifata: — Aman evlâdım, dedi, bu ves-

ken erkek güzeli diye bizim adımız mı okunur.

GÜZELLERİ TANIYALIM

Bize kalırsa en ideal vücut ölçülerine sahip olan İzmirli erkek gülli Doktor Lebit Yurdoğlu'dur. Bel, iki metre .4 santim. Göbekt, 3 metre «metre yetişmediğinden santimi ölçülemedi.»

Lebit Yurdoğlu'na en kuvvetli

★ BİRBİRİNDEN GÜZEL olan adaylardan bir grup: (Soldan sağa) Hüsnü Millet Partili güzel: Osman Bölükbaşı, İstanbulun sabık sempatik valisi R. Zeytinoglu.. jürinin huzuruna çıkmaya hazırlanıyorlar.

rakip olarak Yavuz Abadan gösteriliyorsa da, Halk Partisi iktidarından düştükten sonra, Bay Abadan'ın vücut ölçülerinde biraz değişiklik olduğu belli oluyor.

Bizce favori olarak Fahrettin Kerim Gökay'la Emin Kalafat'tır. Eğer boy bos meselesi olmasa, ikisinden birinin erkek güzeli ilân edileceği muhakkaktır. Bu müsabakada yalnız vücut güzelliği değil, ayrıca yüz güzelliği, geniş bir kültür, zarafet, taravet, letafet de aranmaktadır. Böyle olunca Lâtfi Kırdar'ın jüriden oldukça çok sayıda oy tophıyacağı umulur.

Bununla beraber General Tahsin Yazıcı da memleketimizin sayılı erkek güzellerinin biri. Yalnız sayın Generalin, başını, boynunun üzerinde 45 derece kadar çarpık tuttuğu ayrı bir edâ

veriyorsa da, jürinin bu edâdan anıyacağını pek ummuyoruz.

Zarafet, nezâket bakımından Doktor Namık Gedik'in çok rey toplaması mümkündür. Yalnız Bay Gedik'in bu müsabakaya girmenden önce, hiç olmazsa beş, on sene güllüçük talimleri yapması gerekirdi. Suratının bu kadar asık durmasının seçimde aleyhine olacağı söylenmektedir.

Turhan Feyzioğlu cazibesiyle en çok dikkati çeken erkek güzellerinden biri.

ÇİFTE BAHİS

Güzeller önce elbiseli ve parti kıyafetleriyle, sonra da mayolu olarak geçeceklerdi. Seyirciler meraklanmışlar, heyecandan yerlerinde duramıyorlardı. Seyirciler arasında bahis tutuşanlar bile

★ ZEKİ MÜREN, müsabakaya tebessümle gelmişti, fakat a- çıkıgöz fotoğrafımız onu tanımış ve bu gördüğünüz çekici pozunu çekmişti.

zel erkek göreyim de gönlüm gö- züm açılış. Bu zamanın erkek- lerinde de güzel kalmadı ya... Ah,

ARASI GÜZELLİK KRALI MÜSABAKASI

...nın bir çok şehirlerinde güzellik
rupa Güzellik Müsabakası İstan-

adınlar arasında olmaz. Erkekler
ı yapılır. Her nedense erkekler
memleketimizde tutmamıştır.
gibi, çok güzel erkeklerimiz de

iliği alan güzel kadına «güzellik
gelen erkeğe de «güzellik kralı»

güzellik müsabakalarına aldırılmaz-
ası bir güzellik müsabakası ter-
rtillerarası erkeklere mahsus bir

tını okuyacaksınız:

bakasındaki jüri üyeleri de kadın-
dı...

Jüri başkanı, meşhur romancı-
mız, Türk Saganı Suzan Sözen,
alkışlar arasında yerine çıktı, o
turdu. Arkasından ikinci başkan
Şükran Özer geldi. Sonra sırayla,
öbür üyeler, medar-ı iftiharımız
Muallâ Mukadder, tek seçici Öz-
can Tekgül, Dolapdereden Fatma-
nın adında bir kadın, bayan Ta-
tarı, gelip yerlerine oturdular.

O sırada bir kadın sesi du-
yuldu:

— Ayol beni de cüriye alın. Gü-
zel seyretmek sevaptır. No'lur,
beni de alın. Erkeğin güzelinden
asıl ben anlarım.

— Artık yeter! Söz Hasan Be-
yindir! diye bağırarak tepindiler.
Bunun üzerine, bando, ilk ge-
cecek olan Demokrat erkek gü-
zellerinin marşını çalmaya başladı:

**Çarşıya vardım
Kestaneden aldım,**

Halk:

— Zor alırsın...

— Bulursan al!..

Diye bağırıyordu. Bando de-
vam ediyordu:

**Çarşıya vardım
Kestaneden aldım,
Yârin haberini
Postaneden aldım.**

Halk:

— Sen postaneden zor haber a-
lırsın!

Diye bağırıyordu. Bando susun-
ca, Demokrat güzeller teker teker
geçmeye başladılar. Spiker, her
geçen erkek güzelini seyircilere
tanıtiyordu:

— Teni cilâ, gözü efâ, bakışı
sehlâ Ankara erkek güzeli...

Jüriden Halide Pişkin:

— Tuh tuh... Nazar değmesin.
Elemtere fiş, kem gözleze şiş...
Diyerek elini masanın tahtasına
vuruyordu.

İlk geçiş elbiseli ve parti kıya-
fetiyleydi. Onun için Demokrat
erkek güzelleri ellerinde, başka
memleket belediyesinden hediye e-
dilmiş şehir anahtarları, fahri dok-
torluk diplomaları, fahri hemsevi-
lik beratları, fahri profesörlük
cenneleri taşıyorlardı.

Demokrat erkek güzellerinin
gecisinden sonra bando Halkçı-
ların türküsünü çalmaya başladı:

**Beni de alın keynunuza hâtıralar
Bir ömür tükenecek yolunuza
hâtıralar..**

Halk Partisi erkek güzelleri de
parti kıyafetleriyle geçiyorlardı.
Eşek üstünde, ayağı çarpık, eli
asâh, şalvarlı Kasım Gülek en
çok alkış toplayan erkek güzeli
oldu. Halide Pişkin, Turhan Fey-
zioğlu geçerken:

— Ayol, görenler maşallah de-
sin! diye bağırıyordu.

Millet Partili erkek güzellerinin
geçisi pek parlak oldu. Bando:

**Al beni beni
Sar beni beni
Ben adam yemem..**

Türküsünü çalıyordu. Parti kı-
yafetiyle geçen Osman Bölükbaşı,
iki elinde, içi vesika dolu iki ba-
vul taşıyordu. Arkasından da bir
adam bir fıçı su getirmekteydi.

Sonra bando Hürriyet Partisinin
marşını çalmaya başladı:

**Gören, bilen nazarında sevdalı
dendik
Göze gelen bir aşkın elbet eceli
vardır**

Hürriyetçi erkek güzellerden
Turan Güneş, Ekrem Alican, Ay-
dın Yalçın çok alkışlandılar.

Köylü Partisinin «Dağda da da-
var güderim, amaaan, Emineme
selâm iderim amaan» türküsü ça-
lındıktan sonra, bu partiden er-
kek güzeli olarak yalnız Tahsin
Demiray geçti.

Seyirciler arasından Fuat Köp-
rütü:

— Yahu, biz de erkek güzeli-
yiz!.. diye fırladıysa da, bu müs-
abakaya, partiden çıkıp yeni bir
partiye kapağı atmayanların so-
kuşmadığı kendisine zorla anlatı-
labildi.

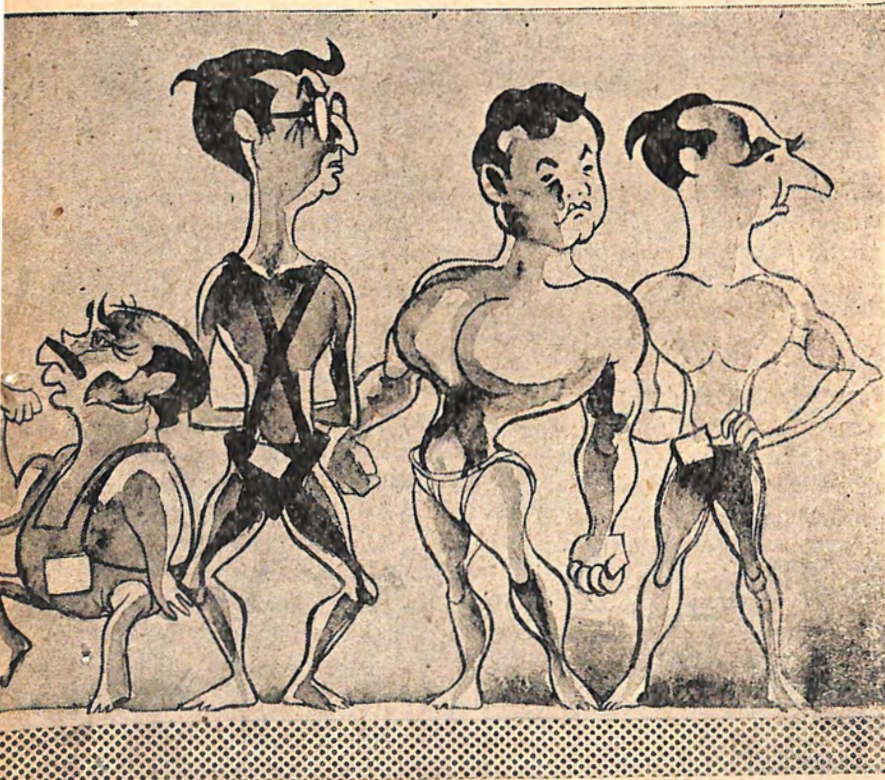
MAYOLU GÜZELLER

Erkek güzelleri ikinci defa ma-
yolu olarak geçtiler. Elbise ile
gayet endamlı görünen birçok er-
kek güzelleri, mavo içinde seyir-
cileri hayal kırıklığına uğrattılar.
Bir çokları da tersine oldu. Kala-
fat, elbisesiz olunca, vücudünün
bütün güzelliği ortaya çıktı, Bu-
nu görenler:

— Kenek altında ne erler ya-
tıyor, yiğit yen içinde bilinmez,
dediler.

Bazı erkek güzellerinin saçları-
nın rengi dikkati çekiyordu. Ki-
misi saçını boyamış, kimisi de
kına sürmüştü.

Vücudu hemen hiç kusursuz o-
lan bir erkek güzeli, muayenede
dişlerinin takma olduğu anlaşı-
ldığından, finale seçilemedi. Yüz
bakımından en güzel sayılan bir
erkek güzeli de, vücudüne hiç bir
mayo uymadığından, mayolu ola-

Yençilerden F. L. Karaosmanoğlu, Cihad Baban, D.P. güzeli Enım Kalafat,
K. G., Halkçı güzel K. Gülek, Demokrat güzeli Hasan Polatkan, Kemal
(Tele-Foto, Radyo Gramofon — AKBABA)

vardı. En çok Samet Ağaoğlu,
Osman Bölükbaşı, General Nuret-
tin Aknoz, Faik Ahmet Barutçu
üzerine bahse giriyorlardı. Koral-
tan için bahse girenler de çoktu.
Tutulan bahislere bakılırsa en
çok kazanma ihtimali olan Zorlu
ile Polatkandır. Zorlu'ya burada:
«Bizim Ceymis Diin», Polatkan'a
da: «Bizim Marlon Brando» di-
yorlar. Bir grup seyirci de erkek
güzeli olarak Mükerrrem Sarolu
tutuyorlar. Anlıyanların söyledik-
lerine göre, eskisi gibi olsa Sarol
kazanmış. Ama şimdi ona şans
verenler az.

JÜRİ TOPLANIYOR

Jüri üyeleri yerlerini almaya
başladılar. Güzellik kraliçesi müt-
sabakasında jüri üyeleri erkek
olduğu için, güzellik ferah müs-
abakasındaki jüri üyeleri de kadın-
dı...

Başlar, sesin geldiği yana dön-
dü. Bir alkış koptu. Böyle bağı-
ran Halide Pişkindi. Onu da ko-
lundan tutup sahneye çıkardılar.
Böylece jüri tamam olmuştu.

MÜSABAKA BAŞLIYOR

Bu müsabakayı tertip eden zat
sahneye çıkarak mikrofon önün-
de uzun bir konuşma yaptı. Gü-
zellik müsabakası tertibine mü-
saade ettiği için önce hükümete,
sonra belediyeye, sonra Elektrik
İdaresine, daha sonra Sıfır İda-
resine, Mezarlıklar Müdürlüğüne,
Denizcilik Bankasına, Kabzımal-
lar Birliğine, Berberler Cemiyeti-
ne, Kasap Ali efendiye, Hıdır A-
ğa'ya ayrı ayrı teşekkürler ettik-
ten sonra, bu müsabakanın mahi-
yetini anlatmaya başladı.

Seyirciler de:

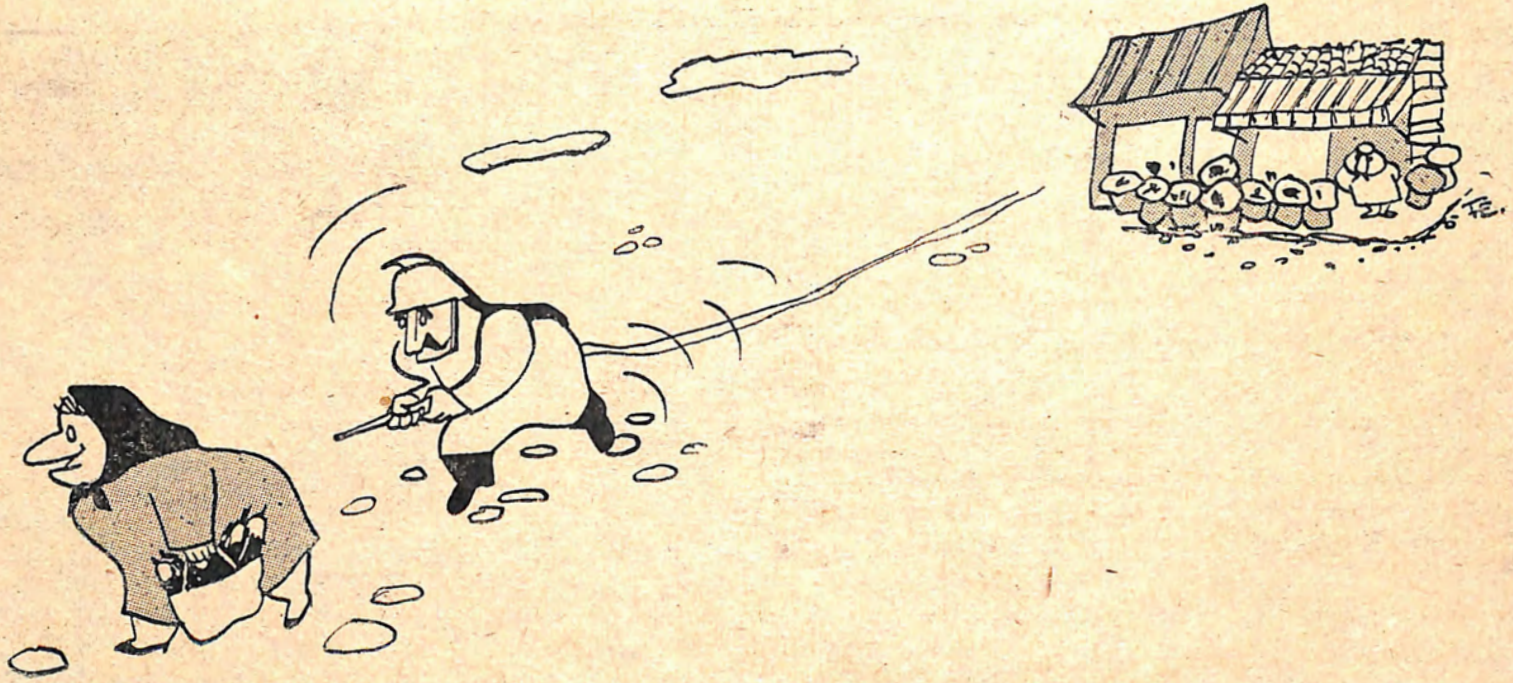
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

★ KASIM GÜLEK, çok heyecan-
landığını söyleyen bu güzel erkek
adayı Akbabanın objektifi karşı-
sında artistik politik bir pozda..

rak sahneye çıkamadı.

— Jüri gelip içerde vücudümü
(Lütfen sahneyi çeviriniz)

Pathcan mevsiml dolayısıyla yangınlar çoğaldı... (Gazeteler)

seyretsin; diye haber yolladıysa da, jüri üyeleri bu câzip teklifi kabul etmediler.

Seçim sonunda beş güzel finale kalmıştı: Lebit Yurdoğlu, Emin Kalafat, Lûtfi Kırdar, Kemal Aygün, Papa Eftim...

Lûtfi Kırdar, mayoyla geçerken, seyirciler:

— Kara bomba!.. diye bağırıyorlar.

Son seçimde Emin Kalafat güzelli kralı ilân edildi.

Kasım Gülek, her resminde yüzü siyah çıktığı için fotojeni kralı seçildi.

Namık Gedik zarafet kralı oldu. Nurettin Aknoz, nezaket kralı

lı seçildi. Boyacıgiller de hayâlet kralı ilân edildi. Müsabakaya katılan her erkek güzeline bir krallık verildi. Samet Ağaoğlu teravet kralı, Sarol selâmet kralı, Cihat Baban alâmet kralı...

Na ık Gedik iki kere kral oldu. Bir kere nezâket kralı, bir kere de sempati kralı...

GÜZELLER NE DİYOR?

Güzellik kralının taç giyme töreninden sonra hepsine ayrı ayrı hediyeleri verildi.

Seçimden sonra görüştüğüm Halk Partili erkek güzelleri:

— Jüri kararını çok önceden vermişti, ama biz yabancılara

karşı ayıp olmasın diye seçime katıldık, dediler.

Hürriyet Partili erkek güzelleri de:

— Hakkımızı yediler! diye bağırıyorlardı.

— Hangi hakkınızı? diye sordum.

— İsbat hakkımızı... dediler.

Şiddetli bir teessüre kapılan Kasım Gülek:

— İnsaf edin, diyordu, Kalafat'ın kral olduğu seçimde ben beşincilik de mi alamazdım?

Seçimden sonra erkek güzelleri arabalara binip, halkla temas etmek için Florya'ya, plâja gittiler.

B. E. N.

Buna dayanmam

Ada vapurunda, Samoel Kohen, arkadaşına dert yanıyordu:

— Sana fena bir haber vereceyim. Ben artık Rebeka ile yaşamıyacağım.

— Neden be kuzum?

— Rebekanın sevyilisi var.

— Kim söyledi sana bunu?

— Yozumla yordum. İs anbulda iki yeco kalacayım, dedim. Sonradan vazyeçtim, ertesi sabah ilk vapurla yeldim. Bir de ne yoreyim! İkisi beraber yatmıyorlar mı? Eem da elektrikleri söndürmamişlar. Sabaha kadar yanmış. Yook, ben böyle israfı dayanamam!..

#

Yeni zenginın karısı!

Bir harp zengini, bir akrabasına karısından şikâyet ediyordu:

— Düşün, poker nedir bilmez, bezikten anlamaz..

Akrabası, tuhaf tuhaf yüzüne baktı:

— Ağam, bundan siz memnun olmalısınız!

Harp zengini başını salladı:

— Fakat bilmediği halde oynamaya kalkışıyor!

#

Hava aşkı!

Sık sık, Avrupaya uçakla seyahat ediyordu. Bir arkadaşı sordu:

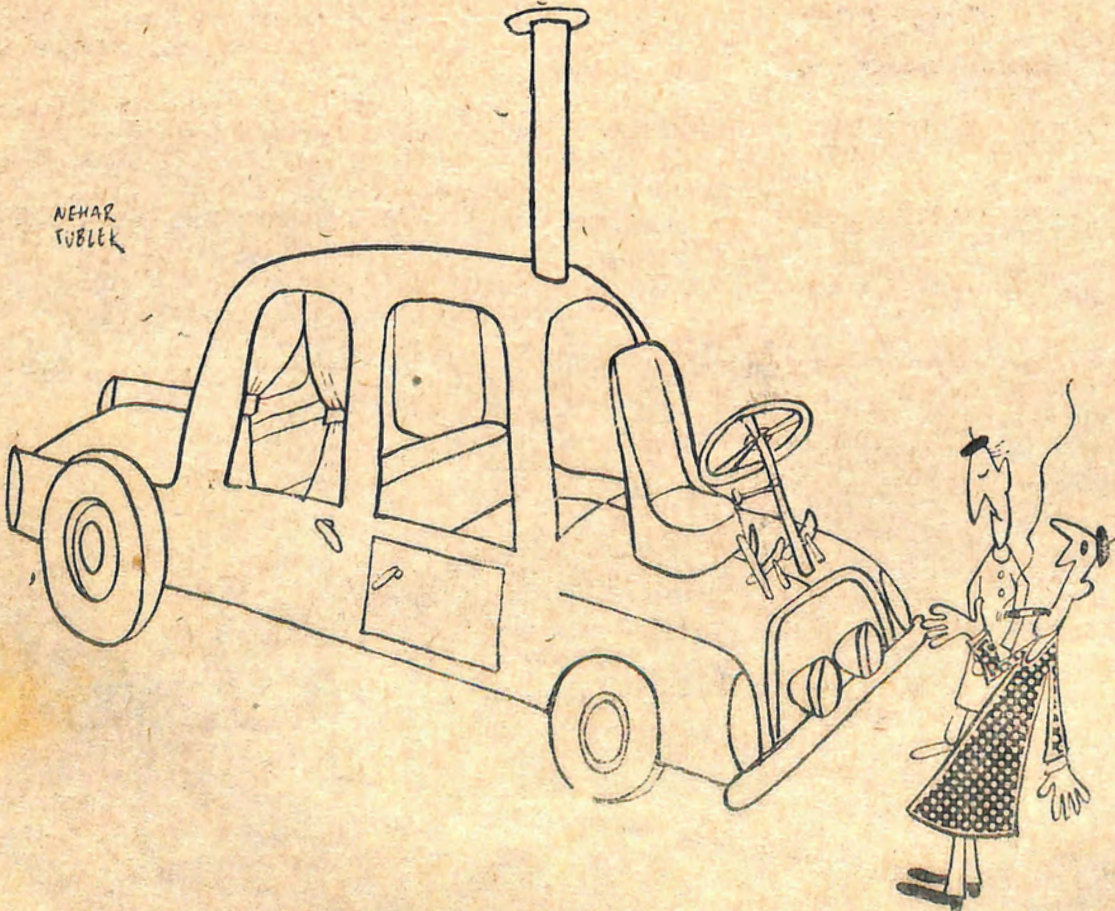
— Nasıl, Avrupada iyi eğlendin mi?

— Uçaktan indiğim yok ki, hava meydanlarından başka bir şey gördüğüm yok..

— Demek uçağı çok seviyorsun?

Adam, içini çekti:

— Uçağı değil, uçaktaki Hostesi seviyorum.

Müessil — Yahu, hanı yalnız fabrikanın plânına müdahale edilecekti!..

(Gazeteler)

Köylünün zoru

Senelerce çiftliğini beygir ve saparla sürmüştü. Modern aletlere son derece muarızdı. Traktöre filân boş veriyordu. Bir gün çiftliğe ziraat makineleri satan bir müessesenin adamı geldi; 200 beygirlik bir de traktör getirmişti. Yaşlı çiftçi, adamın bu traktörle, kendisine bir de gösteri yapmasına ses çıkmadı. Satıcı traktörün nasıl çalıştığını gösterdi ve üstünlüklerini bir bir saydı. Ve:

— Nasıl dedi. Artık bir tane satın almayıcaak mısınız?

Çiftçi başını salladı:

— Hayır oğul hayır. Belki çok iyi iş çıkarıyor ama, bu mübarek makineleri benim atlar gibi yavru-lamadıkça satın almam!..

Ne saadet!

Genç kız arkadaşına anlatıyor. du:

— Ah sekerim, bilsen ne mes'udum. hem seviyorum, hem sevil-yorum..

— Söhi mi? Kim? Adı ne?

— Birincisi Ahmet, öbürü Ali!

Ağır eserler

Vergi memuru kitapçıya bir vergi makbuzu imzalıyor, dük-kânın çırağı da bir merdivene tırmanıp en üst raftan bir kitap almağa çabalyordu.

Bu sırada kolu çarpık bir şekilde duran bir kitap yığnına do-kundu ve bunlar topyekûn vergi memurunun kafasına indiler. Hem hepsi de; Kant, Dekant, Dürkheim v.s. gibi ağır kitaplardı. Adam-cağız baygın yere serildi. Kitapçı ise hiddetle çırağı azarladı:

— Jacques biraz daha dikkatli olsana. Ya bu müşterimiz olsaydı!.

#

Bu günkü köftemiz...

Senelerdir aynı lokantaya gider aynı masaya otururdu, garson-la akraba gibi olmuştu artık...

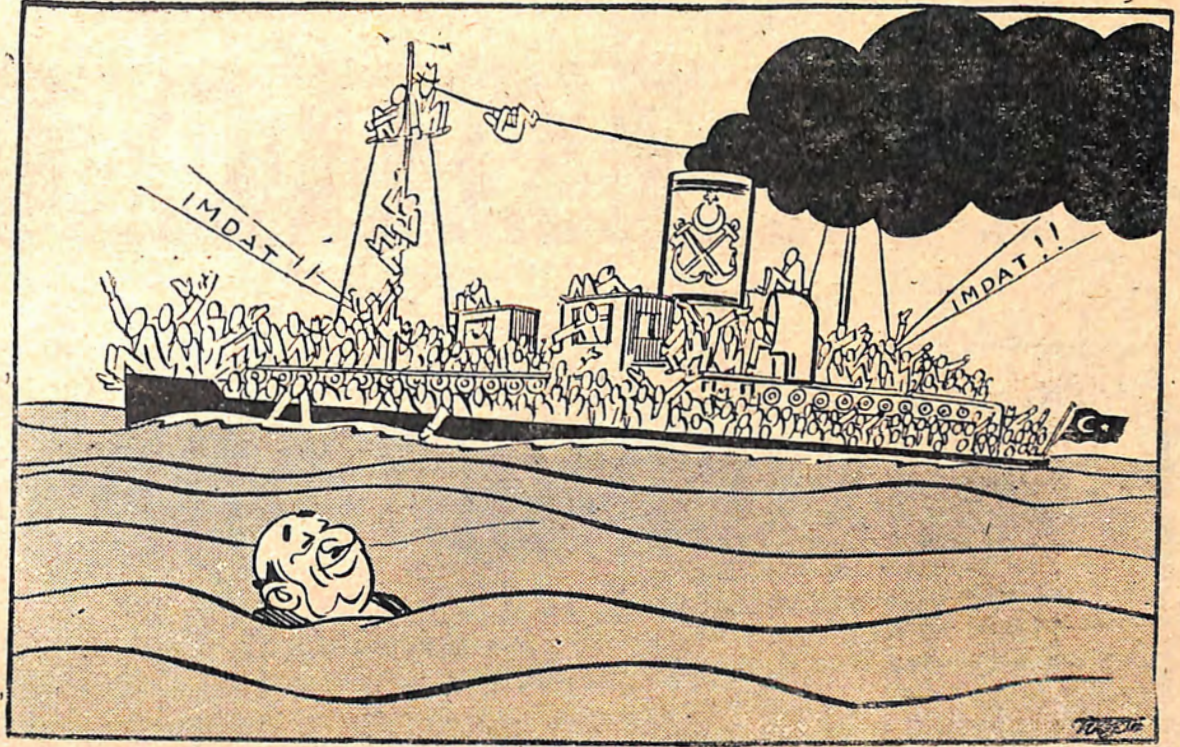
O gün ne yiyeceğini düşünürken gözüne ilstede «köfte» illşti ve garsona dönüp:

— Epeydir köftenizi yemedim dedi. Ne dersin ha, bir köfte ye-sem mi?

Garson başını salladı:

— Yemerseniz daha iyi efendim, zira aşçıbaşı bu sabah şapka-sını et makinesi içine kaptırdı.

ZÜLKÜF BEY:

Vapurdakiler — İmdaaaat!..

Sahra balıkları!

Adamcağız ne ir kenarında bir ev satın alacaktı. Fakat bod-rum katı rutubethi gibi görünüyordu. Bu tereddüdünü söylediği zaman çok çenebazı bir adam olan emlakçı hemen ltiraz etti ve evi bir sürü methetilikten sonra bodrum için ilâve etti:

— Rutubet filân.. Ne demek, Burası Büyük sahra gibi kup-kurudu!..

Ve adamcağız evi satın aldı. Bir kaç gün sonra emlakçının ka-pısı hızla açıldı ve yeni ev sahibi içeri girdi:

— Ne haber! diye bağırıldı... Senin Büyük Sahraya dün gece bir fare kapını koydum. Sabahleyin kalktığımda bir pisi balığı ile bir de morina yakalanmıştı.

#

Ah bu garsonlar!

Genç kız senelik tatilinde bacaklarını ve hayatını tehlikeye koyarak bir dağ oteline geldi yerleşti. Fakat 2 ci günün sabahı kahvaltıya indiği zaman garsona şikâyet etti:

— Doğrusu çok zor oluyor. İki gecedir bir bardak su için giyl-nip kuşanıp yataktan kalkıp taa aşağı kata iniyorum.

— Fakat sinyora dedi garson, niye yatağın yanındaki zile ba-sıp çocuğu çağırıyorsunuz?.

— Çocuğu mu? Fakat o bana zilin yangın alarını olduğunu söylemişti!..

kokteyl

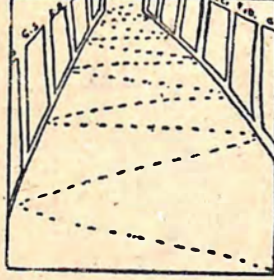

60 sene yaşayan sporcu

Bir dakika:

30 sene antrenman yapar!

15 defa klüp değiştirir!

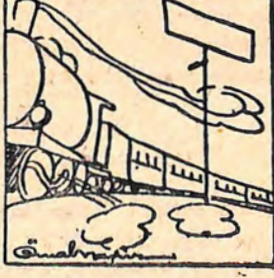
120 çift pabuç eskirtir!..

10 sene münakaşa eder!..

15 sene hastanede yatar!..

5 sene seyahat eder!..

Merhemsiz kel

İstanbul Belediyesi, şehrin giriş kapılarına, Anadolu'dan gelecek «iç turistler» için bir takım levhalar astırıyormuş.

Evvelâ bir «hoş geldiniz» ve hemen arkasından bir sürü nasihat: «Yerlere tükürmeyiniz, sokaklara çöp atmayınız, sarkıntılık yapmayınız, gürültü etmeyiniz, falan filân...

Hiç de böylesine nezaketsiz bir ev sahibi görümemiştir.

Nereden gelir bu misal-firler?

İzmir'den gelir, Adana'dan gelir, hele bilhassa Ankaradan gelir.

Demek oralarda herkes tükürüşünü yerlere, çöplüğü sokaklara atıyor. Oralarda kadınlara saldırmak serbest ve şehir meydanlarında, nağra üstüne nağra, öyle mi?

Sevsinler.

Halbuki, tam tersine, bizim belediye bu levhaları biraz değiştirerek, Anadolu şehirlerine göndermeli ve bu şekilde hareket etmek istiyenle-

ri, kendi rahatları bakımından, İstanbul'a davet etmeliydi.

Mal meydanda değil mi?

D. N. «Bayram Gazetesi»

KAYIP ARANIYOR

YAZISIZ!..

(Bayram Gazetesi)

Derya kuzuları!

Bizim Denizcilik Bankasını hep biliriz. Avrupa'ya gönderdiği heyetler oralarda kaybolur, onları bulup getirmek için yeni heyetler gider. Öğrendiğimize göre halen Rotterdam'da bulunan yine Denizcilik Bankasına ait başka bir heyet de gemi almak için sekiz aylık bir dünya turuna çıkmaya karar vermiş.

İtalya turu. İskandinavya turu, dünya turu. Bu böyle oluyacak.

Bunun kestirmesi, hanı kayı olduğu gibi Avrupa'ya nakletmektir. Böylece buradan oraya heyet göndereceğine, oradan buraya gönderir.

Hiç değilse gidenleri arada sırada memleketinde de görme imkânını buluruz.

Çetin ALTAN «Akşam»

O benimdir!

Yunanistana bir nota gönderiyormuşuz.

Karışmak gibi olmasın ama, Yunanlıların yola gelmesini istiyorsak, en kestirmesi, İstiklâl marşımızın notasını göndermektir!

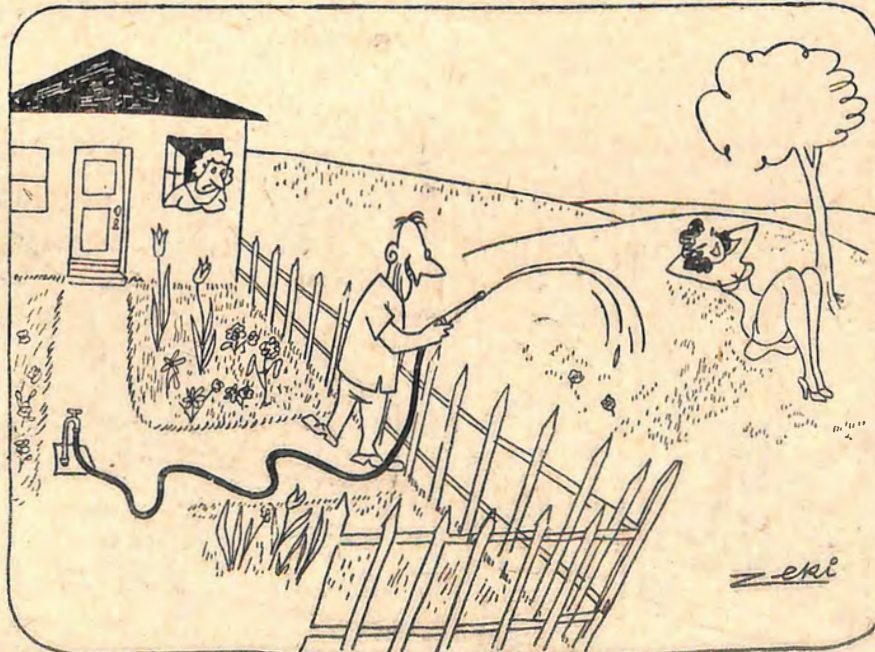
Bedîî FAİK
«Dünya»

Dost

Adamın biri oturmuş altınlarını şöyle sayıyordu:

— Bir dost, iki dost, üç dost!..

Sululuki!..

Çelik kanatlı kuş

FOX Stüdyolarında Napol-
yon devrine ait muaz-
zam bir film çevriliyor-
du. Binlerce figüran, tarihî el-
biseler giymiş, top arabaları,
katırlar, atlar, askerler hazır-
lanmış ve büyük bir saha, ta-
rihten bir sayfayı aynen can-
landırır bir hale konmuştu.
Tam makineler çalıştırılacak-

tı ki, büyük bir tayyare, stüd-
yonun üzerinden uçağa baş-
ladı. Tabii her şey durduruldu
ve tayyarenin gitmesi beklen-
di. Fakat pilot dalga mı geçi-
yordu ne idi bilinmez. Tayyare
tekrar tekrar dönüp bu tarihi
savaş sahnesi üzerinde uçu-
yordu. Epey bir zaman bekle-
nildi. Artık herkes iyice sinir-
lenmişti ki, kameramen rejisö-
re yaklaştı ve:

— Bir fikrim var, dedi. Se-
naryoya ufak bir ilâve yap-
alım. Baş artist, yumruklarını
sıkıp gökyüzünde uçan uçağa
doğru kaldırsın ve dramatik
bir şekilde:

— Ey medeniyetin çelik ka-
natlı kuşu! diye bağırılsın. İcad
edilmene henüz 150 sene gibi
bir zaman var, bu göklerde ne
arıyorsun? Haydi git!..

Ve sonra filme kaldığımız
yerden devam edelim.

Rejisör, ne yaptı bilmiyo-
rum. Ama filme gideniniz var-
sa görmüştür herhalde...

— Şimdi metrdötele söyleyin, yukarı çıksın! Şoföre haber verin
hazır olsun... Kocama da telefon edin, beni beklesin!..

(Fransız)

Anket!

Amerikadaki anket merakı malumdur. İşte Madison caddesi-
deki meşhur acentalardan biri de en çok içilen sigara markası hak-
kında bir anket yapıyor, herkesin hangi sigarayı içtiğini tesbite ça-
lışıyordu. Bu arada bu işte çalışan bir memur binlerce kadın ara-
sında anket yapıp kadınların cinsi hayatları üzerine bir kitap ya-
zan meşhur Dr. Kinsey'e de telefon etti ve:

— Affedersiniz diye lâfa başladı. Acaba hangi marka sigara
içiyorsunuz, bir anket hazırlıyorduk da...

— Şahsi hususiyetlerimi anket mevzuu edemem!

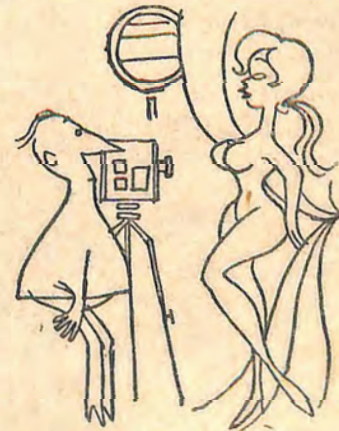
(Amerikan)

#

Çıplak model!

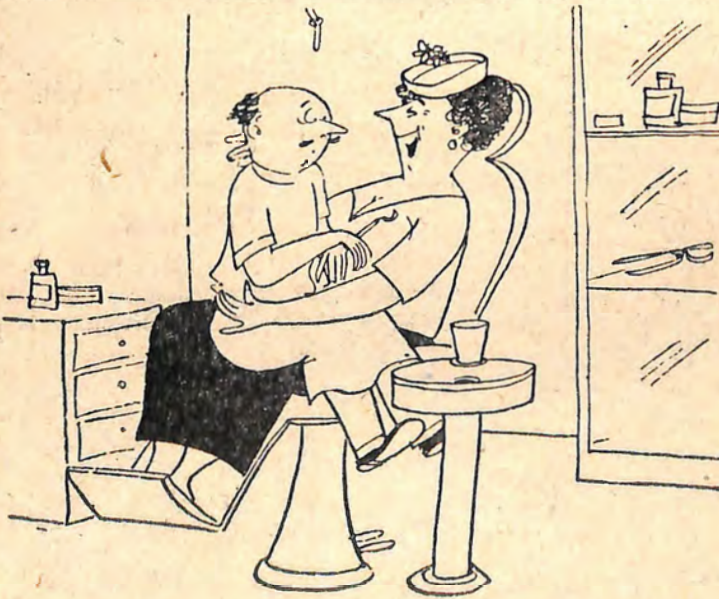
BÜYÜK bir fotoğraf stüd-
yoları vardı ve artistik re-
simler çekiyorlardı. Yeni bir
seri resim için çıplak bir mo-
del kiraladılar. Kız soyundu.
Fakat çorap lâstikleri o kadar
sıkıydı ki, bacakları üzerinde
acayip izler bırakmıştı. Tabii
bu vaziyette resim çekemez-
lerdi. Bazı banyo edilecek film
leri vardı, kıza bu müddet zar-
fında stüdyoda çıplak oturup
beklemesini söylediler.

Yarım saat sonra işleri bi-
tip stüdyoya döndükleri za-
man, kızın bacaklarındaki iz-
ler geçmişti. Fakat ne yazık
ki, resimleri yine çekemediler.
Zira çıplak model yarım saat

hasır bir iskemle üzerinde o-
turmuştu.

(Fransız)

Kadın — Ne var korkacak doktorcuğum?..

(Fransız)

Titizlik!

Mücevherci zeki bir adamdı. Bir kere çok genç ve sarışın kıza
bir de onun yanındaki pelte gibi yaşlı adama baktı ve derhal en
pahalı mücevherlerinden biri olan yakut, safir ve elmaslarla yapı-
mış ve Amerikan bayrağını temsil eden bir iğne çıkardı. Genç kız
bunu bir müddet evirip çevirdikten sonra:

— Güzel dedi güzel ama, bu şeklin başka renklerle yapılmış
yok mu acaba? Renkleri sevmedim.

(Amerikan)

— Efendim her birine yegân yegân, bizzat varıp davet edecek-ti. Malûmu âlleri, yüz yüzdən utanır, derler. O vakit her hangisının redde mecali olmazdı. O karşımızda oturan meymenetsiz herif, o Sülûkoğlu mudur, ne karın ağrı rıdır... Her ziyafet tertip eyledikte, üç, dört gün evvelisinden kaymakama, kadiya, cezareisine koşar, durur. Daha da ileriye varıp, ne sevdiklerini, ne arzu eylediklerini sorar. Ya, mirim!

— O halde, tabur ağası nasıl geldi?

— Sen ona bakma, sultanım! Bizim ağa deryadıldır. Alaydan yetişmedir. Merasime, falan katiyen aldırış etmez. «Ne verseler ana şakir, ne kılsalar ana şat!» fehvasınca, hatta davet olunmadan bile uluorta yemeğe geldiği vakidir. Ötekî gâvur oğluna gelince, o da karıncayı incitmekten ürken, buluttan nem kapan bir haindir. Ne olur, ne olmaz? Belki

de alt tarafı hayra yahut şerre dayanır diye, her çağırıldığı yere, hâşâ erendimin huzurundan imaret kopeği gibi koşu koşu gelir. Bunları ne diye hesaba katıyor-sun, a ehnasım? Ne ise, olanlar oldu. Bir daha seferé, bu âciz bendeni dinler de ana göre hareket edersin. Dünyada her şeyin tamiri mümkündür; ilâ gönül tamir olunmaz. Sen şimdi, safayı hatırla yatağına çekilip istirahatine bak. Haydi, Allah rahatlık versin. Hayırlı rüyalar ihsan eylesin!

— Bu gadan yemekler nolaçak?

— Onlara da çare buldum. Merak etme mirim efendim.

— Ahçı, geriye alu mu?

— Aa! Hüda nekerde! Hiç öyle şey mi olur, a benim velnimetim? Böyle bir teklifte nasıl bulunur-ru? Bu, senin şerefine, itibarın, haysiyetinle kabili telif mi?

— Ya nideceğim?

— Bütün kapları yarın sabah alır, senin tarafından, sadaka olarak, hastaneye, mektebe dağıtı-

rım. Hem de kendi elciğezimle. Bu suretle, yedi mahallede senin sehavetin, keremin, inayetin dille-re destan olur. Rakipleri de çatır çatır çatlarlar.

— Yazuh be İzzet!

— Neden yazık olsun, mürüv-vetşiarım? Başın gözün sadakası. Fıkarayı doyurmak en büyük sevaptır. Efendimin halk arasında adı hayır sahibine çıktı mı idi, ondan sonra her yol açılır.

Satılmış esnemeğe başlamıştı. Vakıt geçti. Zıyan olmasın diye fazlaca atıştırdığı böreğin, tatlı-nın ağırlığı üzerine ayrıca çökü-yordu.

Gayri ihtiyarî içinî çekti ve:

— Ne istersen ,yap! dedi.

Gitti, yattı.

İzzetî efendi, ertesi günü, meze-leri kendine ayırdıktan sonra, yemeklerin üst tarafını, dediği gi-bi yaptı: Götürdü ve hastanedeki dokuz hasta ile mahalle mekte-bindeki fıkara çocuklara dağıttı.

Bu hareket, umûgu tesiri yapmadı değil. Sülûkoğlu, akşam, evi-ne döndüğü vakit, karısı ona ha-vadisi yetiştirdi:

— Bugün, o karşıkı evin saha-bısı, hastahane ile mektebe yemek dağıttırılmış... dedi.

Sülûkoğlu sapsarı kesil i. O, ol-dum olası, böyle bir şey akıl edip de yapmamıştı.

— Ne münasebet? diye kekele-di.

— Kimbilir? Ölmüşlerinin canı için olacak. Yeni ev yaptırdı.

— O herif cibilliyetsizin biri... Böyle şeyleri nereden düşünecek?

— Müslüman değil mi, ayol? İşte pekâlâ düşünmüş.

— Kendisine kalmış olsaydı, zor yapardı. Ona bu akılları öğreten, hep o fesat kumkuması, papas bo-zuntusu teres.

Ne olursa olsun, Satılmışın yap-tığı bu iş, kırk yıllık eşraf ve ha-nedan geçinen Sülûkoğluna fena dokunmuştu. Hem sade o değil, bütün kasabanın kalbur üstüne ge-lenleri: Fakının Mustafa Ağa,

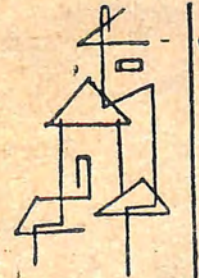
TÜRKİYE
**VAKIFLAR
BANKASI**

**1958
YILINDA**

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MƏSKEN KREDİLERİ
PARA
İKRAMİYELERİ

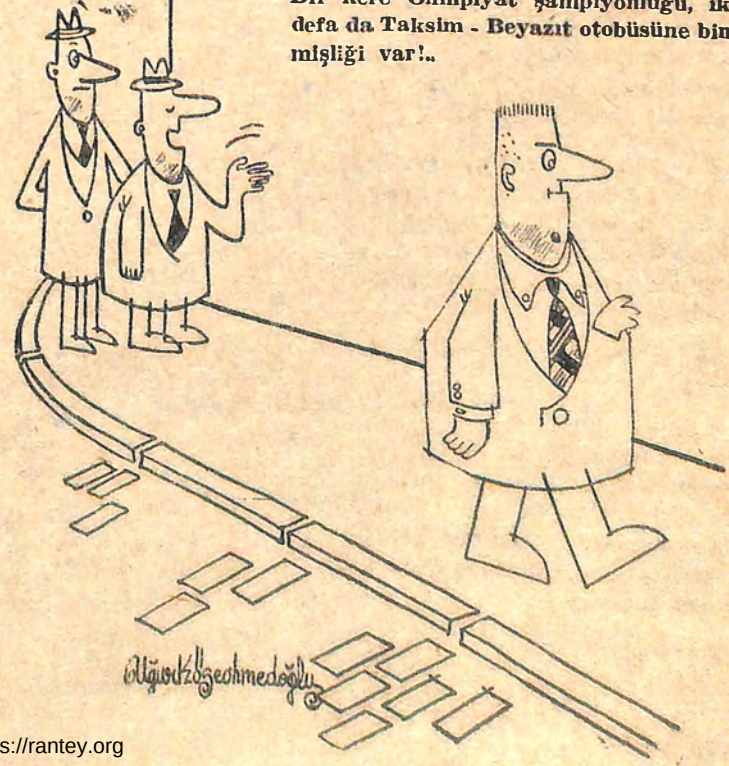
İNAP
MULUSİ
BANKASI

**4 MİLYON
405.000
LİRA**

Otobüslere ancak çok kuvvetli olanlar binebiliyor...
(Gazeteler)

— Bir kere Olimpiyat şampiyonluğu, iki defa da Taksim - Beyazıt otobüsüne binmişliği var!..

ELLİ yaşlarında, gayet şık giymiş ve son derece şayanı hürmet bir adam olan Mösyö Duval, akşam gezintisine çıkmıştı. Çok güzel bir bahar akşamıydı.

Mösyö Duval, içinde ilk gençlik günlerini hatırlatan kaynaşmalar hissediyor ve olmayacak şeyler yapmak istiyordu. Meselâ: ellerini cebine sokup ılık çalarak ve yoldaki taşları fırlatarak yürümek, kırlara çıkıp papatyalar arasında uyumak veya ayaklarını denize sokmak... Ama yine de bu isteklerini hiç de açığa vurmayan bir ağırbaşlılıkla yürüyor sadece, içinde biriken sıkıntı, şık bastonunun kaldırım daki hafif darbeleri halinde tezahür ediyordu. Mösyö Duval, bununla iktifa ederdi, edermi ama... Bir şekerçi dükkânının parlak vitrini önünde durup şekerlere bakan çok şirin, çok minyon, çok güzel genç kıza rastlamasaydı...

Genç kız gözleri süzülüş bir halde şekerlemelerin renkli âlemine dalmış gitmişti. Bir müddet onu seyreden Mösyö Duval, içindeki kıpırdanışların gittikçe arttığını ve karşı konmaz bir kuvvetin kendini âdeta itelediğini hissetti. Az sonra genç kızın yanında idi:

— Bu bonbonları çok seviyorsunuz galiba!

Çapkın ve tatlı bir bakış, arkasından bir gülümseme:

— Evet Mösyö!...

Badem Şekeri!..

— Öyleyse, size onlardan ikram etmeme müsaade edin!

— Oh! tabii Mösyö...

Beraberce şekerçiye girdiler. Genç kız kuş gibi cıvıltıyarak bir hayli şekerleme yedi. Mösyö Duval, zevkten âdeta genç kızın pembe ağzındaki şekerlemeler gibi ediyordu. Son bonbonu yutarken:

— Matmazel, dedi. Herhalde pastaları da seversiniz, öyle değil mi?

— Evet mösyö!...

Büyük bir pastahaneye gittiler. Genç kız bir oburluk rekoru kırarak kadar çok mi. tşy, piramit ve şokola yedi. Gözleri zevkten ışı ışıldı... Mösyö Duval ise içinde gittikçe artan bir hafiflik hissediyordu. Sanki genç kız yedikçe o, yılların biriktirdiği safaraları atıyor, her lokmada bir yıl gençleşiyordu:

— Herhalde dedi, bu tatlı şeyler sizi susatmıştır. Öyle değil mi?

Genç kız yine:

«— Evet Mösyö» yü bastı.

Hava da iyice kararmıştı zaten; beraberce bir pavvona girdiler. Tatlı ve romantik bir müzik vardı. Bu ugunsuz çift en tenha ve los köşve o-

Fransızcadan çeviren :
Semiramis AYDINLIK

turdular. Genç kız, yemekteki kabiliyetini hiç de gölgelemeyen bir iştahla içti, içti... Artık gözleri süzgün süzgün bakıyordu. Mösyö Duval, heyecandan titriyen bir sesle sordu:

— Yoruldunuz değil mi madmazel? Şimdi biraz dinlenseniz iyi olur...

Genç kız yine şirin şirin:

— Evet, Mösyö, dedi.

Ve Mösyö Duval'in garsoni-yerine geldiler. Kız derhal soyunmağa başladı. Önce eteği-

ni, sonra blüzunu çıkardı. sonra juponunu, jartiyerini... Fakat o üzerindeki çıkardıkça, biraz evvel sahra gibi attığı yıllar, Mösyö Duval'in omuzları üzerine tekrar çöküyordu sanki. Genç kız, o kadar kuçuktü ki, çocuktü âdeta. Halbuki elbise ile kocaman görünüyordu. Onun gibi, elli yaşında, şay nı hürmet bir adam, böyle ufacak bir genç kıza... Hayır... Fakat, beki, bir ihtimal... kendini kendini zorlayarak sordu:

— Kaç yaşındasınız madmazel?

Kız:

— On üç, Mösyö, diye cevap verdi ve son çamaşırını odanın köşesine fırlattı...

Bukadarını da ummamıştı doğrusu. Bir müddet hiç bir şey söylemeden öylece kaldı. Sonra:

— On üç, ha, diye mırıldandı. Demek daha henüz on üç... Yok, hayır, bu imkânsız, ofamaz...

O zaman küçük kız dudağını büküp alaylı bir sesle:

— Fakat Mösyö, dedi. Bundan ne çıkar... Sizin böyle baltı şeylere inanacağınızı ummazdım doğrusu!...

Gökçeade Şerif efendi, Hacı Rıza bey, Sergaflı Abdullah Ağa, Köseminin burunsuz Sadık, vesaire... Hiç biri kahveye çıkamaz. pazarda görünmez olmuşlardı.

Etrafı kollamaktan bir an geri durmadığı için bu vaziyeti kolaylıkla hisseden İzzetî efendi, velinimetini ikaz ederek, tam bir hafta sonra, kandil münasebetiyle tekkeye iki tane koç gönderdi.

Hayvanlar taranmış, tüyleri, yağlanmış, boynuzları ile, çarşı pazar doluşturılarak, kasten de hükümet konağının önünden geçirildikten sonra tekkeye teslim edilmişlerdi.

Bu hâdise, büsbütün eşrafı çıldırttı.

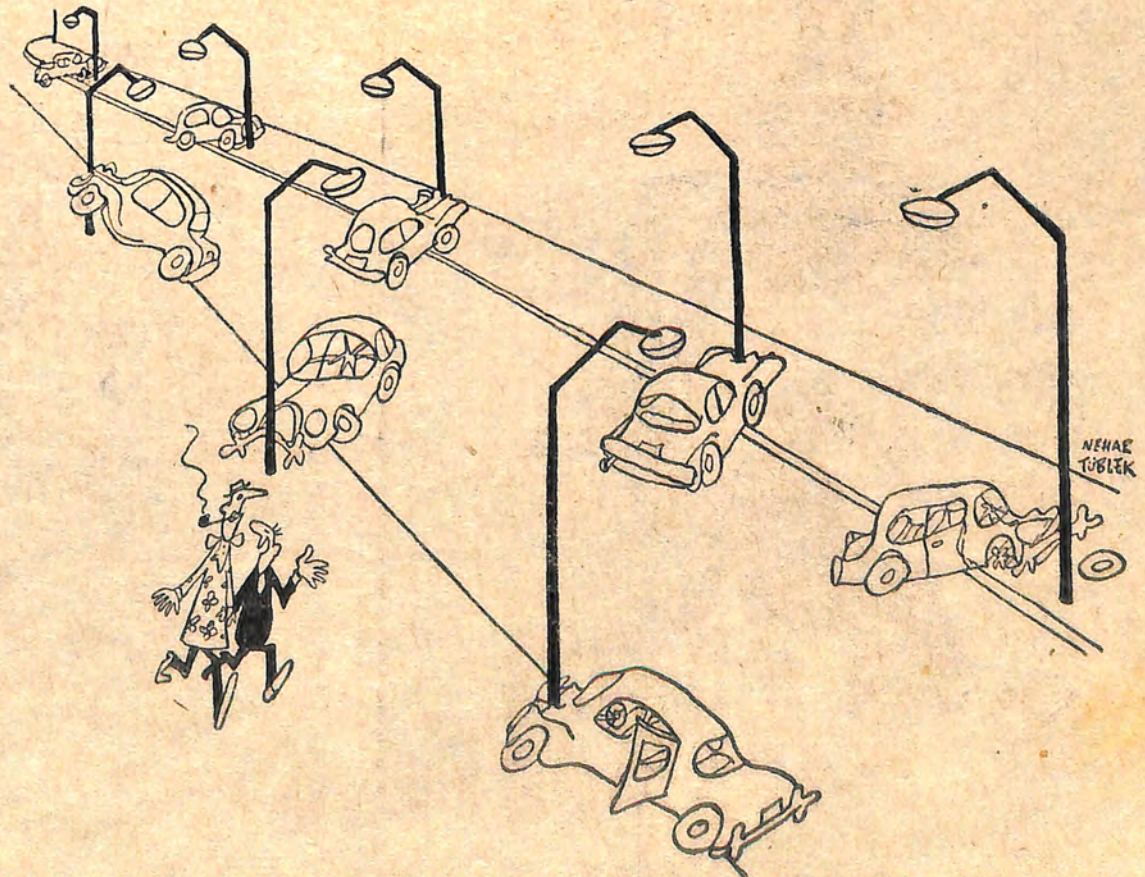
Satılmış hödüklüğünden ve miskinliğinden ötürü bir tarafa çıkmıyordu. Bunu, kendisinin vekarına, ağır başlılığına veriyorlardı. Ve bu kanaati, kurnaz İzzetî efendi, ustalıkla, propagandasıyla etrafı yaymaktaydı.

Kasaba halkının ekseriya, toplu bir halde oturdukları kahvelerde, şurada burada, lakırdı zeminini efendisine getirip:

(Devamı var)

Amerikada direksiyonsuz otomobil yapıldı.

(Gazeteler)

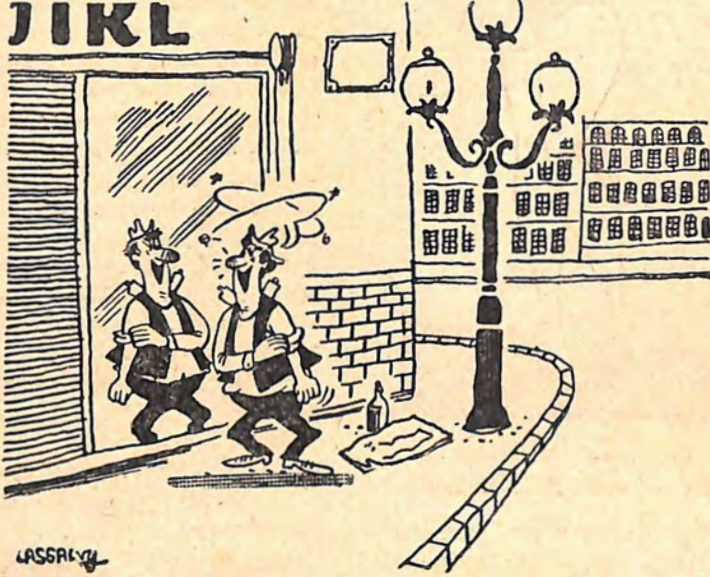

— Görüyorsunuz işte... Biz direksiyonsuz otomobilli sizden evvel icat ettik!..

Dünya

KARİKATÜRLERİ

JIKL

LASSAL

-ANLAŞILDI, SENİN CANIN KAVGA İSTİYOR.

OTO-STOP

CESC

MATY

-DOKTORCUGUM, DAHA SOVLUNAYIM MI ?

-AMAN KOCAM GÖRMESİN !..

BEC

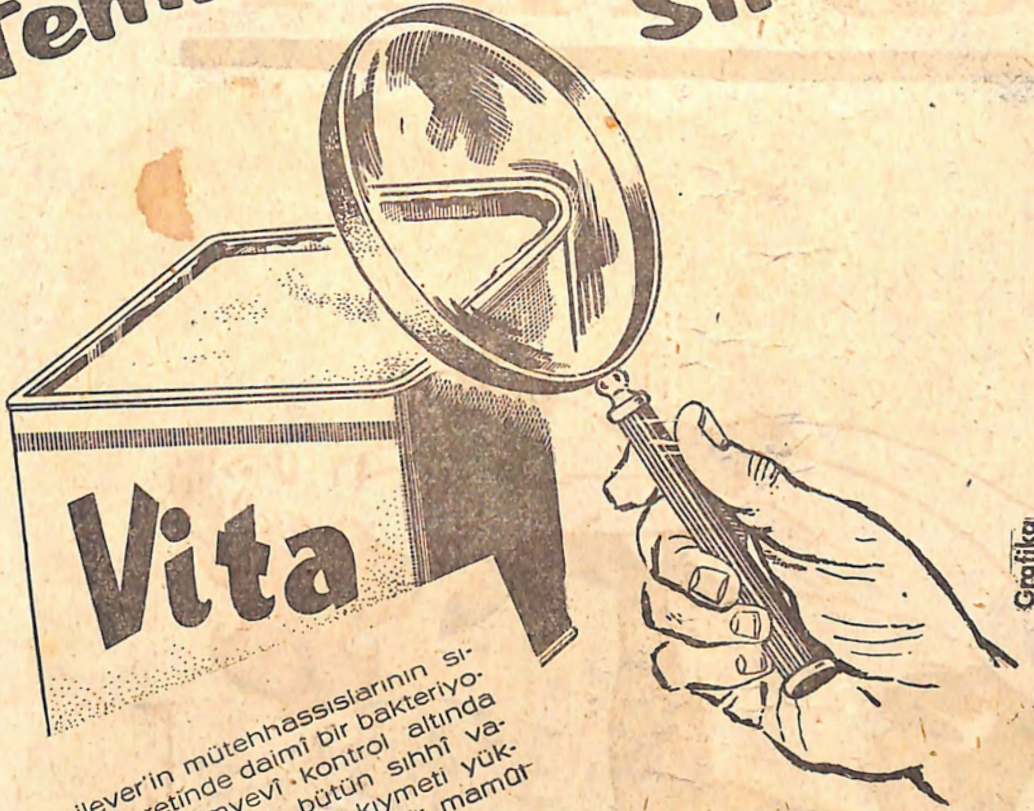
ARSLAN - SENİ TERBİYESİZ PİÇ, SENİ !..

Anonim

-BEN DE SENİN YAŞINDAYKEN
BÖYLE ATLARLA OYALANIRDIM...

Temiz ve ... Sıhhi!

Unilever'in müttehassıslarının sı-
kî nezaretinde daimî bir bakterio-
lojik ve kimyevî kontrol altında
imal edilen VİTA, bütün sıhhi va-
sıfları haiz, besleyici kıymeti yük-
sek, hazmı kolay olan bir mamûr
demektir.

Böylece, yüksek evsafı dolayısı ile
VİTA, ev kadınlarının en çok ara-
dıları ve daima tercih ettikleri bir
mamûldür.

En iyinin iyisi yoktur.

Vita

V 75

Denizcilik
Bankası
1958
YILINDA
Suadiye'de
Apartman Katları
VE
1160 kişiye
para ikramiyesi
AYRICA
BEDAVA OLARAK
iç ve Dış
Seyahatler
YALOVA'DA
Bir Hafta Istirahat

T. C.
ZİRAAT BANKASI

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

vardır.

Sahibi:

YUSUF ZIYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden:

NEHAR TUBLEK

Klotfarer Cad. No. 8-10

Daire: 8

Belediye - İstanbul

Abone Seneliği 37.5

Altı aylığı 19 lira

Basıldığı yer:

ERCAN MATBAASI

Kapak başlığı:

ŞAKA MATBAASI

AKBABA

— Tabii, kışın garsonluk ediyordul..